

মিয়া আৰু মুজি

দয়ালু কাহিনী

শব্দ বহুত বালাৰ দ্বাৰা

সাহানা বালাৰ দ্বাৰা চিত্ৰিত

এখন বৃহৎ চহৰত মট্ৰিগ নামৰ এজনী ছাৱালী বাস কৰছিলি। ময়ি এই বজাই, নাচি, গান
গাই ভাল পাইছিলি। মানুহৰ পৰা বতৰ থকা আনন দময় মন ভাৱৰ বাবেই চুবুৰীৰ সকলো
ময়ি এক ভাল পাইছিলি। ময়ি এই মানুহক আনন দৰে সম ভাষণ জনাইছিলি আৰু সহিত
মুখত হাঁহি এটা লৈ তাইক উত্তৰত সম ভাষণ জনাইছিলি।

এদনি মযি ই হাতত প লাষ টকিৰ পানীৰ কাপ আৰু চপিচৰ বগে এটা লৈ পাৰ কখনৰ মাজৰে
খ জ কা গিগৈ আছিল। এবাৰ তাইৰ কাম শেষ হ়াৰ পছিত তাই সেইবৰ ৰচাইক লিং বনিত নকটৈ মাটতি
পলোই দলি। মযি ৰ এগৰাকী বন ধু এমলিযি তেইৰ এই কামবৰ দখেলি, আৰু তাইৰ আৰুৰ জনাবৰ
দখে বৰ আচৰতি হ'ল।

মযি ৰ ওচৰলৈ গৈ তাই সুধলি, "আৰুৰ জনাবৰ কযি ঘাইনতি পলোই দলি?"

মযি ই উতৰ দলি, "কাষত আৰুৰ জনা পলেনীয টমো নাছিল, গতকি তাতই পলোই
দলি।"

"আপুনি এতযি ও তনেকুৱা কৰা উচতি নহয় মযি। পৰিশেষৰ বাবে বেযে।" এমলিযি
উল লখে কৰলি।

"মাতৰ দুটা আৰুৰ জনা আছিল।" মযি ই মনত ব য কৰলি।

"আপুনি আপনাৰ ঘৰত তনেকুৱা কৰবিনে? আৰুৰ জনা দুটুকুৰা এৰি দৰি?

ভাবি চাওকচ ন মযি, মই জান তুমি অতিস নকাল সেঠকি সদি ধান তল'বা।"

তাৰ পছিত এমলিযি খে জ কা নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যাবলৈ ধৰলি আৰু মযি ই ভাবলৈ
ধৰলি তাই ককিৰি আছে।

সহে নশিা মযি াৰ চকুত পৰলি তাইৰ আজলিকৈ দেখো আটাইতকৈ অদ ভুত সপ নট ।
সপ নত মযি াৰ কাষ চাপি আহলি মুজাি নামৰ গৰু এটা।
মুজাযি নেজিৰ পৰচিয় দলি, “হলে ল’ মযি া! মই মুজাি নহব
ভয় কৰা! পাৰ কত কহিছেলি সহে বম্বিয় তে মাৰ লগত কথা পাতবি লাগবি।”
মযি াই সুধলি, “এটা সৰু আৰৰ জনা এটুকুৰা ইমান ডাঙৰ চনি তাৰ বম্বিয় কযি ?”
“আপুনি যিকৰলি সেযে া পৰিশেষৰ বাবে বেযে া। ম াৰ লগত আহক আৰু আমি
বভিনি ন ঠাইলৈ গৈ চাব য়ে তেওঁল ক আৰৰ জনাব বৰ প বতকিনে অনুভৱ কৰো।”
মযি াই মান তহিল আৰু সহিত এটা ট বহেলৰেখে জ কা বিলৈ ধৰলি।

হাবতি খ জ কা গিগৈ থাক তে মযি ই দখেলি এটা পুখুৰীত সাঁতুৰি থকা এটা দুখী কথা
ক ৰা হাঁস।

মযি ই তাইক সুধলি, “কি হৈছে মচিছে শ ব ৰান?”

হাঁহে উতৰ দলি, “মই খ ৰা আৰু সাঁতুৰি থকা পুখুৰীট ত ইমান আৱৰ জনা আছে।
আৱৰ জনাব ৰৰ বাবে আমাৰ বহুতহে ভ কত ৰৈ যায় । সঁচাকৈ কোমনা কৰলি ” মানুহে
আৱৰ জনা পলে ৰা বন ধ কৰি পৰিশেক সহায় কৰবিলৈ আৰম্ভ কৰলিহেঁতেনে।
এতিয়া ৰ তুলনাত বহু জীৱ জীৱ ই থাকলিহেঁতেনে আৰু সুখী হ’লহেঁতেনে।”

বচৰো হাঁসট দখি আৰু তাৰ দুখৰ কাহিনী শুনমযি ৰ বৰ বয়ে লাগলি।

অলপ পছিতে মুজি আৰু মযি ই হাবলিই খ জ কা গিল, য'ৰ পৰাই ট বহেলট ৰে আগবা গিল
তওঁল কক দেখিলে, তাৰ পৰা ওলমি থকা পাতল ডাল এটা অতি দূৰ বল গছ।

মযি ই গছজ পাক সুধলি, "আপুন ইমান দুখী কযি মযি টাৰ ট ৰি?"

গছজ পাই উত তৰ দলি, "আমাৰ বহুতহে ফল উৎপাদন বন ধ কৰি দিলে কাৰণ সকল আৰু জনাই
আমাক পুষ টকিৰ উপাদান লাভ কৰাত বাধা দযি ে। আমাৰ বহুতহে অসুস থ আৰু দূৰ বল হই পৰিছে। এই
আৰু জনা পলে ৰাৰ অভ যাস চলি থাকিলে আমি অতিসি নকালে চৰিদিনৰ বাবে আঁতৰি যাম। আমি মানুহৰ
বাবে ইমানখনি কৰ "। আমি তওঁল কক ৰাষ ট ৰীয উদ যান দিওঁ য'ত তওঁল কে আচৰতি প ৰকৃতি
চাব পাৰে। আমি তওঁল কক উশাহ ল'বলৈ বতাহ, ঘৰৰ বাবে কাঠ, আৰু জীৱ-জন তু আৰু চৰাইৰ বাবে ঠাই দিওঁ,
তথাপিও তওঁল কে আমাক আঘাত দি থাকে।"

বচৰো গছজ পা ইমান বযে ককৈ কষ ট প ৰা দেখি মযি হৃদয় বদিৰক হই পৰলি।

গছজ পা যমিন পাৰে শান ত কৰাৰ পছিত মযি । আৰু মুজযি গেছৰ ডালত
হুমুনযি হকা থিকা বন ধুত বপূৰ ণ চৰাই এটা দেখেলি।

মযি ই মাত দলি, "কি হৈছে চৰাই? কযি কান দছি?"

চৰাইট ৰে উত তৰ দলি, "মই খাদ যৰ সন ধানত চকাৰ কৰি থাক তে মাটতি
কৰি এটা দেখেলি । মই ভাবলি য়েই ম ৰ প ৰালকি খুৱাব পৰা খাদ য।

আৱৰ জনা হৈ গ'ল আৰু এতযি । ম ৰ সবু সবু ল'ৰা-ছ ৰালীৰ ৰ বমোৰত পৰছি। এই
সকল ব ৰ আৱৰ জনা পলে ৰা মানুহৰ বাবহে। মানুহে কযি আৱৰ জনা ৰচাইক লিং
বনিত থৈ মাটতি পলোই দবিলগীয । হয় ?"

মহি । ইমানহে খতমত খালে যে তাই যথিনিকি ষতৰি অংশ আছিল, সেই সকল বৰ
ক ষতদিখেকান দবিলৈ ধৰিলে। তাই উপলব্ধি কৰিলে যে তাই আৰু আনসকলে এই
ভয়ংকৰ আচৰণ অব্যাহত ৰাখিলে পৰিশোধ বংশ হ'ব। তাই বুজিলে যে তাই এই কামট
লক ষ যও নকৰাকৈ কৰি আছে!

মহি । ই মুজকি উচ চাৰণ কৰিক'লে, "এতিয়া বুজিলি "মই ক'ভুল কৰিলি "। মই
পৃথৱীখনক মৰ ঘৰৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা উচিত। ধন্যবাদ মুজমি ক চাৰঙিফালে
দখুৱাই ম কলক ষ য কৰি দিবাৰ বাবে।"

মুজমি উত্তৰ দিলে, "মই ক'বিলৈ চেষ্টা কৰছি আপু নাল কেবুজপি ৰাত মই আনন দি হৈছে
কওক. মনত ৰাখি সদায় দয়ালু হৈ পৰিশোধ সংৰক্ষণ কৰবি!"

এলাৰ ম বাজলিত মযি । আৰু উজ জ বল আৰু সুখী হই উঠলি কাৰণ তাই
পৃথৱীখনক কনেকেই ভাল ঠাই বনাব জানে। মঞিগাই এটা পৰিৱেশে ক লাব আৰম্ভ কৰি
পৰিৱেশে সংৰক ষণৰ বৰষিয নৈজিৰ জ ঞ্ণন ভাগ-বতৰা কৰে। আকাশলৈ মূৰ তুলি চাওঁতে
মযি এই দখেলিযে য়ে মুজযি ে তাইক চাই তললৈ হাঁহছি।

শষেলৈ

ময়ি । আৰু মুজৰি সৃষ্টি টকিৰ তাসকলৰ বিষয় তে:

শ বতৰো বাল্যৰ বয় স ২০২০ চনত "ময়ি । আৰু মুজৰি" লিখিছিল আৰু অনলাইন স কুল - লৰলে স প ৰংছ স কুলৰ
৫ম শ ৰণীৰ ছাত ৰী আছিল।

শ বতৰোৰ ভগ নী ছাহানা বাল্যই ১৫ বছৰ বয় সত আৰু কলেফিৰ ৰণি । ৰ ছান জ ছৰ লনিব বুক হাইস কুলৰ
নৱম শ ৰণীৰ ছাত ৰী হচিপকোহনীট ৰ চতি ৰ অংকন কৰছিল।

মুজি আৰু চলিড ৰনেছ কাইণ ডনছে নটেকৰ কৰ বাব তেওঁল কৰ দয় । ৰ কামসমূহ হ'ল:

গল প:

- ময়ি । আৰু মুজৰি
- মুজৰি মজেকি অৱ কাইণ ডনছে
- মুজৰি ইতিবাচক শব্দ
- মুজি আৰু চাৰ কাছ

কবিতা:

- মুজি কবিতা

প ৰহলেকা:

- Moozie শব্দ সন ধান
- শব্দ দৰ ৰ আনস কমে বল কৰক

প ৰ টাৰ (Covid মহামাৰীৰ আৰম্ভণিতে সৃষ্টি টকিৰা):

- মুজি কেয় মাস কপনি ধক
- মুজি হোত ধুইছে

নভোৰ গ বীণ চটিতি মুজি আৰু ৰহৈনব

কলনি বাৰ চাৰ দ বাৰা

সকল অধিকাৰ সংৰক্ষণ

শশি দয় ১ নৱেম্বৰ কৰ দ বাৰা প ৰকাশিত, ২০২৪

www.moozie.org তথ্য প্ৰদান কৰক

নেভোৰ গ ৰীণ চটিতি মুজি আৰু ৰহৈনব

কলনি বাৰ চাৰ দ বাৰা

মুজি দ য ক' যমিন পাৰে দয় ।লু। তাইতকৈ আন এটা জীৱই দয় ।লু নহয় । তাই এদনি ৰাতপুৱা মইল আহি প ৰাৰ লগে লগে ৰামধনু
প ৰালটি ৰ লগত লাহকৈ খেলিলে। কৃষক টডে চকে কৰবিলৈ গ'ল।

"মুজি, ত মাৰ বাবে কবি এটা আছে!" কৃষক টডে মইলবক সৰ পৰা ফ ন কৰিলে। নামৰ শব দত মুজি কৈ ন কথাতে ভৰি নিদিবিলৈ সানধান
হৈ ফাৰ মাৰ টডেৰ ওচৰলৈ দ ৰি গ'ল। কৃষক টডে তাইৰ হাতত এটা খাম আগব ৈ দিলে।

ভতিৰৰ কাগজখনত লখি আছিল,

প ৰযি মুজি,

ম ৰ নাম টালযি ী, আৰু ম ক আপ নাৰ সহায় ৰ প ৰয জন! অনুগ ৰহ কৰি নেভোৰ গ ৰীণ চটিৰি ১৫৪ এটল ৰ ডলৈ
আহক।

বনীতভাৱে,

টালযি ী

"হুমমম ... ক হিছে ভাবছি ", মুজি কৈ'লে। "টালযি ীক সহায় কৰিলে দয় ।লু হ'ব।" আৰু তেনেকৈ ৈ
মুজি, ৰহৈনব আৰু ফাৰ মাৰ টডে নেজিৰ ট ৰাকখনত উ নি নেভোৰ গ ৰীণ চটিলি গুচি গ'ল।

তনিওজন চহৰখন দেখোৰ আগতই মুজি নেভোৰ গ ৰীণ চটিৰি ভয় ঙকৰ দুৰ গন ধৰ গ ন ধ পাইছিল।

ভয় ঙকৰ আছিল! আৰু মুজি ডোঙৰকৈ নক'লেও তাই ইতিমধ্যে দেখেছিল, এৰ, গ ন ধ পাইছে যে টালযি ীই কয়ি লখিছিল। অলপ পছিত,
তওঁল ক চহৰত প ৰৱশে কৰিলে।

চহৰত তওঁল ক এটল ৰ ড পাইছিল। কৃষক টডে ১৫৪ নং ঘৰৰ দুৱাৰত ট কৰ মাৰিলে আৰু টালযি ীই দুৱাৰখন খুলিলে। "আহাৰ বাবে
সকল ক ধন যবাদ!" টালযি ীই আশাৰ কৈ'লে।

"আমি সহায় কৰি সুখী, কনি তু আমি কি কৰা উচিত?" ৰামধনু য ৈ সুধিলে। সকল ৰে ভাবিলে।

তাৰ পাছত মুজি কৈ তুহলৰে আৱৰ জনা পলেনীয় ী এটাত উকি মাৰিলে। আপলৈৰ গুৰি এটাৰ বাহিৰে খালী আছিল।

"সেইট ৱে" মুজি ৈ আনন দৰে মুজ জ বল কৰিলে। [কলনি এই বাক যাংশট ক এখন ছবতি এনমিটে কৰি বচাৰি।]

"আপুনি কি বুজাইছে?" টালযি ীই সুধিলে।

"আমি আৱৰ জনাব ৰ ব যৱহাৰ কৰি আৱৰ জনাব ৰ তুলি ল'ব পাৰ !" মুজি ৈ উত তৰ দিলে।

ৰহৈনব ৰ কৈ'লে, "সযে ীহয় ত ৰযে ী ধাৰণা হ'ব পাৰে। "সই বস তুট ক'ত গৈছে আমি নাজান ী।"

"হুমমম... আহ! ম ৰ মাত ৰ বস তুট ট ৰাকত আছে" ট ৰাকৰ পৰা গ লভছ আৰু গ ৰবোৰ লৈ ফাৰ মাৰ টডে কৈ'লে।

এবাৰ তওঁল ক এটল ৰ ড শেষে কৰিলেই দলট ৱে উল লাস কৰিলে! ততেযি ী তওঁল ক চহৰখনৰ বাকী অংশ দেখিলে।

"আমি এতিয ী কতেযি ীও শেষে নকৰ !" টালযি ীই হুমুনিয ীহ কা লিলে। "নাই কনেকৈ, নাই কনেকৈ!"

মুজযি কৈল, “আমিহাৰ মানবি নালাগে।”হয় ত আমি চহৰৰ পৰা সহায় ল'ব লা উচিত।”

“বৰ ভাল ধাৰণা, মুজাি কনি তু কনেকে?” তালযি ই সুধলি।

“চনি তা নকৰবি টালযি া, ম'ৰ এটা পৰকিল পনা আছে,” মুজযি আশ'বস'ত কৰে।

মুজযি খেজকা লিআৰু খেজকা লি, টাউন স'ক'ৰাৰলকৈ,

আৰু লাহে লাহে কনি তু নশি চতিভাৱে বতাহ ভৰবিলৈ ধৰলি,

আৰু এবাৰ মুজৰি শৰীৰটো এটা বশালগ'লক আছেলি,

সৰু শব্দ এটা ওলাই আহলি, প'ৰথমতে শুনবিলকৈ নি।

তাৰ পছিত শব্দটো আৰু অধিক জ'ৰে বা' আহলি

যতেযি লকৈই অতিউচ'চ আৰু ছুপাৰ শ'ব'ৰলি নাছিল

নতুন শব্দ শুন'জিনসংখ্যা ওলাই আহলি

মুজযি যো'শব'দ কৰছিল, সেই শব্দটো ক'নামৰে জনাজাত

MOOOOOOOoo!

যতেযি া মুজৰি মু'বন'ধ'হ'ল, ততেযি া সকল মানুহে প'ৰশ'ন কৰি তাইৰ ফাল আগবা'গিল। তাৰ পছিত তালযি া

ওলাই আহি সমস'যাটো বুজাই দলি। চহৰৰ মানুহে উপলব'ধি কৰলি যে তেওঁল'ক চহৰখন এক অগ'ছাল আৰু...

সহায় কৰাৰ সদি'ধান'ত ল'লে।

অৱশেষত গ'টোই চহৰখন পৰষি'কাৰ হৈ পৰলি আৰু চহৰৰ মানুহে মুজৰি বাবে উল'লাস কৰলি।

“হপি, হপি দুৰে ফৰ মুজাি!”

আৰু সেইবাবেই, মুজাি আৰু টালযি ই বদায়'শ'ব'য়ে'ৰ কৰলি।

“বদায়'মুজাি টালযি ই ক'লে।

“বদায়'টালযি া” মুজযি কৈল। “যদিকতেযি াবা সহায়'ৰ প'ৰয'জন হয়, তনে তে আমাক নঃসংক'চ সুধবি।”

আৰু সেইবাবেই মুজাি, ৰহৈনব'আৰু ফাৰ'মাৰ টডে নডোৰ'গ'ৰীণ চটিটি এৰি যায়। ...

... যদণি মুজযি নোমটো সলন'কিৰাৰ প'ৰয'জনীয় তা অনুভৱ কৰলি।

লখেকৰ বিষয় ৮:

কলনি বাৰ কা এজন বাৰ বছৰীয়া াল'ৰা, যাৰ হৃদয় ব ব জৰ, হয় ত ব পৰ। তওঁৰ ক ন অভজি তা নাই যদিও মজাৰ বাবে কতিপ এখন সৃষ্টি কৰিব বিচাৰিছিল।

কৃষ্ণক টডেৰ বিষয় ৯:

হয় , ফাৰ মাৰ টডে বাস তৰকি, আৰু তওঁ মুজি ব ৰণে ডট সৃষ্টি কৰিছিল! তওঁ অতি দয়ালু, আৰু কলনিক মুজিৰ কতিপ এখন বনাবলৈ দি তওঁ বৰ সুখী হৈছিল।

কতিপখনৰ পছিয়াল:

যতেনি া মুজি, ৰহৈনব আৰু ফাৰ মাৰ টডে টালমি া নামৰ ক ন বা এজনৰ পৰা সহায় বিচিৰা চি ি এখন পায় , ততেনি া তওঁল ক জানে যে তওঁল ক তাইক সহায় কৰি লাগিব! মুজি আৰু বন ধুসকলে নেভাৰ গ ৰীণ চটি চাফা কৰি পাৰবিনে? নে অত যথকি গ লমাল?

মুজি আৰু বগি অগ লিবাগ

বগি মুজি গৰুট যিমান পাৰে দয়ালু।
তাইতকৈ আন এটা জীৱই দয়ালু নহয়।

এদিন বৰষুণৰ দিনত তাই ঘৰত ভঁৰালটোত আছিল, তাইৰ
সকলো বুমমটেই মুচ মাৰি আঁতৰি গৈছিল।

গাহৰবি ৰে হুমুনিয়াই হকাৰি বিকা পাই বনাই আছিল।
ঘৰৰ বাবে ৰেগে ৰেগে হুমুনিয়াই হকাৰিছিল আৰু টোৰটো কৰি আছিল।

ছাগলীৰ ৰে মজাত ইজনে সজিনক বুট মাৰি আছিল।
বুটী মাক হাঁহে কুঁৱাই ক'লে "সকলো দৰা!"

"কি হৈছে মাআয়! ই আমাৰ সুধাছিকি?" ভঁৰালৰ ছাগলীৰ ৰে ক'লে।
হাঁহে কুঁৱাই ক'লে, "এইটো এটা বাগ আৰু মই এলাৰ মদৰি বচিৰা নাই,

কনি তু এই বাগটো ডাঙৰ, জলপানৰ বাবে বহুত ডাঙৰ।"
ঘৰৰ বাবে ৰে ক'লে, "মই ইয়াক সৰু কৰি কৰিম গতিকে মাতৰ নজিকৈ পছলি থয়ি হওক।"

গাহৰবি ৰে তেজে মাৰিলে, "অ' ইউক, সেইটো এটা ডাঙৰ কুৎসতি
বাগ, দুটা শহি, ক'লা ভেকুলীৰ মগ এটাত লম্বা মশ ফলিৰ।"

ঘৰৰ বাবে ভৰখিন পশৌবহুল আৰু কৰ্মীকটো ওপৰলৈ তুলিলে, গৰু
চপ্ৰিৰি উঠিল, "মুজি! খৰধৰকটো দূৰ যটো লৈ আহক!"।

মুজি কৈ কান দিলে, "বন ধ!" ঘৰৰ খুৰা মাটতি খুন দামৰাৰ দৰে।
সকলো ৰে জীৱ-জন তুৱে নজিৰ উশাহ বন ধৰি কৰি ৰাখিছিল, ঘূৰি ঘূৰি গৈ টো খাইছিল।

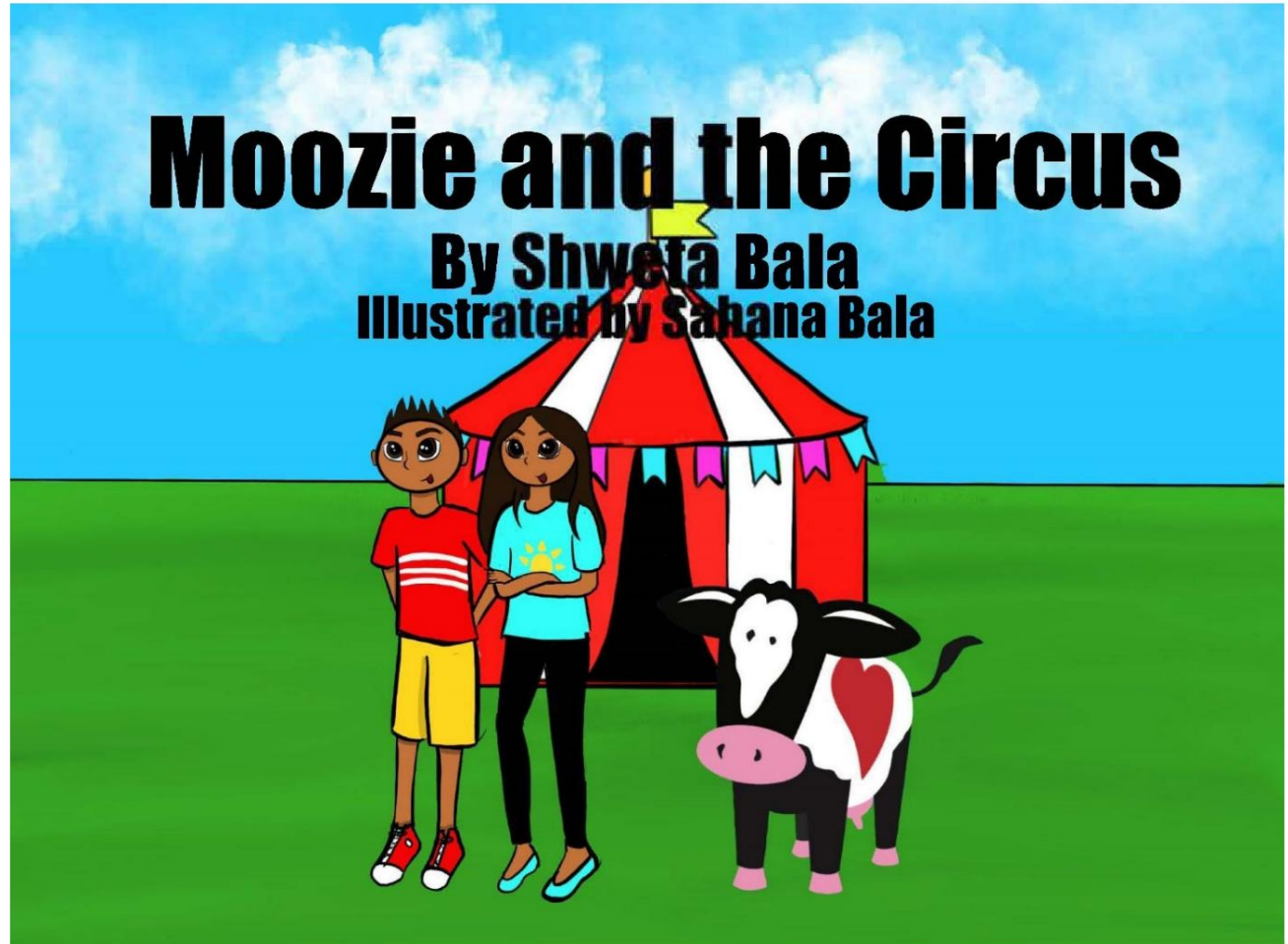
মুজি মেটাখিনি লৈ ঠলে দিলে আৰু ডাঙৰ বাগটো ৰে হাঁহি হাঁহি ওলাই আহিল।
সকলো জীৱ-জন তুৱে হাঁহি হাঁহি এটা চপ্ৰিৰ মাৰিলে।

"অ' গুডনছে!, আমাৰ দুঃখতি... মুজি আমাক বন ধৰি কৰিবলৈ কৈছিল কনি তু
ডাঙৰ ডাঙৰ বাগৰ ৰে কটলি আৰু ভয়ংকৰ, নহয় নে?"

মুজি নেজিৰ দয়ালুক মল সুৰত আৰম্ভ কৰিলে,
"কতিপৰ দৰে বাগৰ ৰক কৰিলে চহেৰোৰ দৰাৰা বচিৰা কৰিব নোৱাৰি।

আমাৰ গভীৰভাৱে চাব লাগবি আৰু চাব লাগবি যে আনকি বাগৰ ৰে ভাল হ'ব পাৰে।
ভাল বচিৰাটো ৰেই সদায় ৰে দৰহৈ সকলো।

বাগৰ ৰে সকলো ৰে বাবে সহায়ক হ'ব পাৰে, চাওক,
আপোনাৰ দৰহৈ, মৰে দৰহৈ পৃথিৱীত সহিতৰ নজিৰ সোথান আছে।"

মুজি আৰু চাৰ কাছ

শ বতৌ বালাৰ দ বাৰা
সাহানা বালাৰ দ বাৰা চতি ৰতি

“অৱশেষত ইয়া তহে আহলি! আজান জগাই দযি !” কভাৰব ৰ মজযি ত পলোই দি আয নাই চপ্ৰিৰি উঠলি।

গৰমৰ উষ ণ ৰাতপুৱা আছিল আৰু অয না উত তজেতি হৈ পৰছিল কাৰণ আজৰি দনিট আছিল অতি বিশিষে। অয নাই আৰু আজান যমজ সন তান আছিল। অয নাই সদায় নজিৰ প ৰবৃত তি অনুসৰণ কৰছিলি, আনহাতে আজান আছিল অধিক যুক তবিদী চনি তাবদি। সকল ৰে একলেগে সকল কাম কৰি ভাল পাইছিলি... ৰাতপুৱা সাৰ প ৰাৰ বাহিৰে সকল কাম।

আজানে লাহে লাহে, কম বল খুলি টানি টানিলি। “ইয ত কি আছে? মই আক ৰচিনাত পৰবি পাৰমিনে?”

“ধমোল কিৰছা নকে!” অয নাই উত তজেতি হৈ চপ্ৰিৰি উঠলি। “আজি আমাৰ জন মদনি!” আজানে হঠাতে খুব বহলকই হাঁহবিলৈ ধৰিলি।

“অস! ইমান দনি অপকে ষা কৰি আছ এই দনিট ৰ বাবে! তললৈ নামি খাওঁ ব ৰকেফাষ ট কৰি তাৰ পছিত বহুত মজা কৰবি!” আজানে উচ চাৰণ কৰিলি।

অয নাই আৰু আজানে একলেগে খ জ কা বিলৈ ধৰিলি, সহিতৰ মাজত যমিন মজা হ’ব, সেইব ৰৰ কথা ভাবি।

পৰত বিছৰে জন মদনিত মাক-দেউতাক তেওঁলোক লগে গৈছিল তেওঁলোক কৰ
পৰি চাৰ কাছ চাবলৈ যাবলৈ: দ য চাৰ কাছ অৱ ফান।

"এইবাৰ খডশে বট এতযি লকৈসেৰ বশ ৰষে ঠহ'ব!" পনেককেব ৰ
গ বল কৰি থাক তে অয নাই উচ চাৰণ কৰিলি। "শুনছি হাতীৰে বশিষে শ ব' কৰি আছে!"

সহিতৰ দেউতাকে হাঁহি হাঁহি উতৰ দলি, "আৰু এটা কথাও আছে যিটো হ'ব
এই ভ ৰমণক আপ নাল ক দুয ৰবোবসেৰ ব ত তম কৰতি লক। আমাক মঞ চৰ
পছিফাল গৈ চাৰ কাছৰ প ৰশকি ষকসকলক লগ কৰবিলৈ দিহি হৈছে!"

এই কথা শুনি অয নাই প ৰায় টবেলৰ পৰা প লটেখন খুন দিহি ই পলোলো। তেওঁলোক
দুয জনহে যাবলৈ ইমান আগ ৰহী আছিলি। যুটিটি ৰে খৰধৰকৈ ব ৰকেফাষ ট খাই গাভীৰ
ফালে ৰাওনা হ'ল।

তাত উপস থতি হ় রাৰ লগলেগশে ব'আৰম ভহ় রাৰ এঘণ টা আগতে
 তেওঁল কঠাইখন ভ় ৰমণ কৰাৰ সদি ধান ত'ল'লো। সহিত্তে ঘূৰি ফুৰি থাকি তে
 আজানো মাটতি লৰচৰ কৰবি ন় রাৰা এটা ভাগৰুৱা কাছ দেখিলি।
 অয় ানা আৰু আজান লগলেগে দুখীয় াজন তুট ক সহায় কৰবিলৈ দ় ৰগিল।
 আলফুলে কাছট তুলিলি ছাঁত থকা ঘাঁহৰ ক মল বচিনা এখনত থৈ দিলি।
 অয় নাই পানীৰ বটল এটা আৰু মাটতি কছিমান কুঁহযি াৰ লৈ, কাছট ৰ সন মুখত থৈ
 দিলি। কাছট ৰে অলপ পছিততে টানি পানীত চুমুক দিবলৈ ধৰিলি। তাৰ পছিত কছিম শক তি
 পাই লৰচৰ কৰবিলৈ ধৰিলি। মুজি নামৰ এজন যত নশীল গৰুৱে ওচৰতে লুকাই থকা
 জ প হাৰ পৰাই এই কাৰ য় যব ৰ দেখি জানছিলি য়ে আয ানা আৰু আজানহৈ
 হৈছে চাৰ কাছৰ নৰি যাততি জীৱ-জন তুব ৰক বচাবলৈ য়ে ৰা মানুহ। মুজযি ে
 সদি ধান ত'ল'ল য়ে শে ব'ট শষে হ় ৰালকৈ অপকে ষা কৰি তাৰ পছিত তেওঁল কৰ
 লগত কথা পাতৰি।

পৰ দাব বখ ল খালে অয ানা আৰু আজান দখে আচৰতি হৈ পৰলি
হাতীৰ ববেলব বৰ ওপৰত গুটিযি ই গুটিযি ই থাকে, জীৱ-জন তুব বেহুপত হুপিমাৰে
আৰু এক ব'বটেব বেবহুত হণে ডষ টণে ড কৰে। এক দৰ শনীয অভনিয ব অন তত
অয ানা আৰু আজানে মাক-দেউতাকক কয য়ে তেওঁল ক কহে মনিটিমানৰ পছিত ঘূৰি আহবি
আৰু মঞ চৰ পছিফালে গৈছিলি, য'ত তেওঁল ক মুজকি দেখেছিলি। আজানে চপ্ৰিৰবিলৈ
ওলাইছিলি যদও মুজযি তেওঁক বখাই নজিৰ পৰচিয় দলি।

মুজযি শোন তভাৱকে'লে, "হলে ল' অয ানা আৰু আজান। অনুগ বহ কৰি
ভয নকৰবি। মই মুজাি চাৰ কাছট চাবলৈ মজা হ'লেও সেই কাম কৰা জীৱ-জন তুব বৰ বাবে
ই মজা নহয়। ত মাল ক দুয জনহে যনে বৰ দয ালু আৰু বুদ ধমিন ল'ৰা-ছ ৱালী।
ম ব লগত আহক মই বুজাই দমি।"

আজান বডি ৰান ত হৈ পৰছিলি য়ে চাৰ কাছে কযি জীৱ-জন তুব আঘাত দছি আৰু...
কযি তেওঁ মুজৰি লগত যাব লাগে কনি তু আয ানাই তেওঁক বুজাই দযি াৰ পছিত
অৱশষেত তেওঁ যাবলৈ মান তি'হ'ল।

মঞ চৰ পছিফাল আৰু বহু দূৰ আগবা যি ৱাৰ লগলেগে তেওঁল কপেৰ দাৰ আঁৰত লুকাই থাকলি আৰু...
ক শলব ৰ কৰবিলৈ জীৱ-জন তুব ৰক চাবুকৰে ক বাই আঘাত কৰা দেখেছিলি।
হাতীৰ ৰেহুমুনিহি হকা ছিলি আৰু বান দৰব ৰেচপ্ৰিৰি আছিলি।
আয ানা, আজান, আৰু মুজি আৰু বছেসিময থাকলি আৰু তেওঁল ক দেখেলিযে তেওঁল ক
নজিৰ কাৰ য য নকৰালকৈ জীৱ-জন তুব ৰক খুৱাই দযি হ ৱা নাই। তেওঁল ক
লক য য কৰলিযে জীৱ-জন তুব ৰও ক শলব ৰ কৰি সুখী নহয় । পছিল বলব ৰৰ
ওপৰত ভাৰসাম য ৰক ষা নকৰাৰ বাবে হাতীৰ ৰে আঘাত প ৱা আৰু সৰু সৰু হুপব ৰৰ
মাজৰে বান দৰব ৰে জেপযি ইন য ৱাট চ ৱাট বৰ কঠনি আছিলি।

আয ানাই কান দবিলৈ ওলাইছিলি, কনি তু ততেযি ই মুজযি মেন তব য কৰলি,
“এই জীৱ-জন তুব ৰক জীৱ নহয় যনে ব যৱহাৰ কৰা হৈছে। আপ নাল ক দুয জনে
সহায় কৰবি পাৰে। এই জন তুব ৰনে জিৰ মন ৰঞ জনৰ বাবে অহা মানুহক মন ৰঞ জন
দবিলৈ বহুতৰ মাজৰে পাৰ হৈ যায ।”

অযা না আৰু আজানেনি ন তৰণল ৱাৰসদি ধান তল'লে।

অয নাই মাত দলি, "ৰ'বা! জীৱ-জন তুব ৰক আঘাত নদিবি!"

পৰশকি শকবেমি ৰত পৰকিলে, "আপুনি ইয়াক কি কৰি আছে? তুমি নহয়
ইয়াক থকাৰ কথা। অভিনীতৰ বকেষ টেজে এৰি ইয়াক থাকি লাগে।"

আজানে উচ চাৰণ কৰিলে, "মাত ৰ আমাৰ কথা শুন! জীৱ-জন তুব ৰক আঘাত দি নালাগে।"

পৰশকি শক উতৰ দলি, "এই জন তুব ৰে একবোৰহে নুশুন!" আজান
উতৰ দলি, "সযে কাৰণ আপুনি সিহঁতক জীৱ-জন তুব দৰবে যৱহাৰ কৰা নাই। আপুনি
তওঁলোকক আঘাত দিছে আৰু তওঁলোকক পৰচেষ্টাৰ টাৰ পুৰসকাৰ নদিয়ি।
জীৱ-জন তুব আমাৰ দৰে আৱণে থাকে। কন ঠাইত খাদ্য বা বৰিতনি হ'বাকৈ কাম কৰি
পাৰিলে, যি আপুনি নাপাৰি ৰাকৃতকি বাসস্থান নহয়? আৰু, ইয়াক উপৰণ
এনেকুৱা কাম কৰক, যি কামত আপুনি সঁচাকৈ সুখী নহয়?"

পৰশকি ষকহুমুনিযি হকা ভিভালি। শষেত তওঁসদি ধান তল'লযে তেওঁল কৰ কথা ঠকিহৈ আছে।

অয নানা আৰু আজান দুয জনে একলেগে ক'লে, "জীৱ-জন তুব পৰতি দয়। কৰবিলৈ মনত ৰাখবি!"

পৰশকি ষকহোঁহঁহঁউল লখে কৰলি, "ম ক স 'ৱৰাই দয়ি। ৰ বাবে ধন যবাদ। আগতে জীৱ-জন তুব পৰতি ইমানহৈ দয়। লু আছিল 'এতযি। ম ৰ ফাল চাওক! মই তেওঁল কক চাবুকৰে ক বাই মাৰছি। মই নশি চয তেওঁল কৰ লগত ভাল ব যৱহাৰ কৰমি। যহিত্তে ত মাল কল'ৰা-ছ ৱালীয মে ক স 'ৱৰাই দছিলি য়ে এজন প ৰকৃত পশু পৰশকি ষক কনেকুৱা হ'ব লাগে, গতকি জীৱ-জন তুব ৰক প হপাল দবি বচাৰবিনে?"

অয নানা আৰু আজানে স নকালমোন তিহ'ল আৰু তেওঁল কে এটা এটাকৈ সকল জীৱ-জন তুব প হপাল দবিলৈ পালে। জীৱ-জন তুব ৰে আৰু বযে। ব যৱহাৰ নাপাব বুলি দিখি সিহঁত বৰ ভাল লাগলি।

গাড়ীত উভতি অহাৰ সময় ত তেওঁলৈকে মোক-দেউতাকক সকল কথা ক'লে।

অযোনী আই আৰু ক'লে, "অহাবাৰ আমি এনে এখন ছাফাৰীলৈ গ'লে কেনেকুৱা হ'ব য'ত জীৱ-জন তুবৰক নজিৰ বাসস থানত মুকত কৰি দিয়া হয়?"

সহিতৰ মাকে সহিতক চাই গৰৱে হাঁহি এটা মাৰিলে। তাই উত্তৰ দিলে, "নশি চয়। মৰ ভাৱ হৈছে সেইটো এটা আচৰিত বকিল প। বাইদেউ, কহিৰ বাবে আপুনি চাৰ কাছৰ সলনি ছাফাৰী বাছলিছিল?"

"অ', মাতৰ আমাৰ বকেষ টজে অভিজি ঞ্জতাৰ পৰাই হৈছিল।" মুজৰি কথা ভাবি আজানে উত্তৰ দিলে।

Moozie and the Circus ৰ সৃষ্টি টকিৰ তাসকলৰ বিষয় ৈ:

২০২০ চনত “মুজি এণ্ড দ'চ চাৰ কাছ” লিখাৰ সময় ত শ বতৌ বালাৰ বয় স ১০ বছৰ আছিল আৰু অনলাইন
স কুল-লৰলে স প ৰিংছ স কুলৰ ৫ম শ ৰণৌৰ ছাত ৰী আছিল।

শ বতৌৰ ভগ নী ছাহানা বালাই ১৫ বছৰ বয় সত আৰু কলেফিৰ গণি ৰ ছান জ ছৰ লনিব বুক হাইস কুলৰ
নৱম শ ৰণৌৰ ছাত ৰী হচাপ কোহনীট ৰ চতি ৰ অংকন কৰছিল।

মুজি আৰু চলিড ৰনেছ কাইণ ডনছে নট্টৰ কৰ বাবতেওঁল কৰ দয় ৰ কামসমূহ হ'ল:

গল প:

- ময়ি ৰ আৰু মুজি
- মুজিৰ মজেকি অৱ কাইণ ডনছে
- মুজিৰ ইতিবাচক শব্দ
- মুজি আৰু চাৰ কাছ

কবিতা:

- মুজি কবিতা

প ৰহলেকা:

- Moozie শব্দ সন ধান
- শব্দৰ আনস কমে বল কৰক

প ৰ টাৰ (Covid মহামাৰীৰ আৰম্ভণিতে সৃষ্টি কৰা):

- মুজি কেয় মাস কপনি ধক
- মুজি হোত ধুইছে

মুজযি দেয় লুকাৰ য যৰ বাবে সেন ধান কৰে

মুজনি নামৰ এটা গৰু আছিল,
যদিহি লু আৰু মঠা আছিল;
তাই দয় াৰ কাম এটা বচাৰি
আনকৰি যস ত বাস তা এটাৰ তলত !
এদনি বাস তাত গৈ থাক তে তাই এটা
আঘাতপ ৰাপ ত প হনীয় াজন তু
পাইছিল; কনি তু তাই এজন সৰু ল'ৰাক
দখেলি, যযি পেশু চকিহিসকক মাতা আছিল।
মুজযি এই ভাল কামট দখেলি, আৰু
এই কামট দয় লু বুলি ভাবিলে, তাই সৰু
ল'ৰাট লৈ চালে, আৰু মনতে তাক মনত
পলোলে।

মুজযি নেজিৰ যাত ৰা অব যাহত ৰাখিলে,
চপো ম মাখবি ৰৰ মাজৰে;
যতেযি লকৈ তাই দয় াৰ এটা কাৰ য য বচাৰি
নাপালে, য'ত এজনী ছ ৰালীয গেছৰ যত ন লৈ আছিল,
মুজযি এই কামট লক য য
কৰিলে, আৰু সন তুষ ট আৰু সন তুষ ট
হ'ল, তাই ছ ৰালীজনীক লক য য কৰিলে আৰু
আগবা গি'ল, মনট নশি চনি ত হৈ।

মুজযি ে গাঁঠি থকা ঘাঁহনৰি মাজৰে ঠলে দিলে, পুলৰি
ওপৰলৈ তুলিলি ৰাৰ ইচ ছা কৰি, কনি তু অলপ
পছিতে তাই এখন গাঁও বচাৰি পালে, য'ত
এজন ল'ৰাই বন ধুক এজন গুণ াক ৰক ষা কৰি আছিল।
মুজযি ে এই কাৰ য য
দখেলি, আৰু বৰ আনন দতিও হ'ল,
তাই ল'ৰাট ৰ এটা ট কা কৰিলে, আৰু
নতুন ঠাইলৈ আগবা গিল।

মুজযি ে বচাৰিলে আৰু বচাৰিলে, আৰু অতি
স নকালহে এটা কাৰ য য
বচাৰি পালে, য'ত এগৰাকী ছ ৰালীয েনজিকৈ ভাল কথা কৈ
আছিল, যযি ে ইতিবাচক প ৰভাৱ পলোইছিল।
মুজযি ে সেই দৃশ য দখে বিৰ ৰ মা চতি হৈ
পৰিল, আৰু লগতে আনন দতি
হ'ল, তাই ছ ৰালীজনীক লক ষ য
কৰিলে, আৰু ছ ৰালীজনীয ে আবৃত ত কৰা ঠাইৰ পৰা গুচি গ'ল।

মুজযি বৰ সুখী আছিল, আৰু নতুন
অভিনয় এটা বচাৰি থাকিলি, তাই আজিও বচাৰি আছে, তাই
আপ নাৰ পৰা এটা অভিনয় বচাৰি পাবনে?

শিশু দয় ১ নটের কৰ বাবকেইবাখন ৰচনাৰ সৃষ্টি কৰি তাসকলৰ বিষয় ৈ:

২০২০ চনত এই গ ৰন থসমূহ লখিৰ সময় ত শ বতো বালাৰ বয় স আছিল ১০ বছৰ আৰু অনলাইন স কুল -
লৰলে স প ৰিছ স কুলৰ ৫ম শ ৰণীৰ ছাত ৰী আছিল।

শ বতোৰ ভগ নী ছাহানা বালাই ১৫ বছৰ বয় সত আৰু কলেফিৰ গযি ৰ ছান জ ছৰ লনিব বুক হাইস কুলৰ
নৱম শ ৰণীৰ ছাত ৰী হচিপে কাহিনী আৰু প ষ টাৰসমূহৰ চতি ৰ অংকন কৰছিল।

মুজি আৰু চলি ৰনেছ কাইণ নছে নটের কৰ বাবতেওঁল কৰ দয় ৰ কামসমূহ হ'ল:

গল প:

- মযি ১ আৰু মুজি
- মুজিৰ মজেকি অৱ কাইণ নছে
- মুজিৰ ইতিবাচক শব্দ
- মুজি আৰু চাৰ কাছ

কবতি:

- মুজি দেয় ১লু কাৰ য যৰ বাবসেন ধান কৰে

প ৰহলেকি:

- Moozie শব্দ সন ধান
- শব্দৰ ৰ আনস কমে বল কৰক

প ষ টাৰ (Covid মহামাৰীৰ আৰম্ভণিতে সৃষ্টি কৰা):

- মুজি কেয় মাস ক পনি ধক
- মুজি হোত ধুইছে

মুজৰি কাইণ ড এডভে চাৰ
জনে মৰ টনৰ দ বাৰা
সহায় ক হৈছে ফাৰ মাৰ টডে এণ ড মুজযি ে
জনে ৰয জেৰ দ বাৰা চতি ৰতি

[পৃ ঠা ২]
বগি মুজি গৰুট যমিান পাৰে দয ালু।
তাইতকৈ আন এটা জীৱই দয ালু নহয ।

[পৃ ঠা ৩]
তাই ঠেংখনৰে মাখৰি ৰ লাহে লাহে লৰচৰ কৰি থযি হৈ থাকে, একে
সময় তে ট ৰহৈলৰ ওচৰত তিনিটা হাঁহৰ প ৰালি খলে থকা চাই থাকে।

[পৃ ঠা ৪]
কবি এটা আহি থকা শুনি তাই কাণ দুখন বনি ধৰিছে।

[পৃ ঠা ৫]
এতযি া তাই শূনা এই চ ল-চ লৰ শব দট ক?

[পৃ ঠা ৬]
গৰুৰ খুৰাৰ স পন দন। জাকট চলি আছে।

[পৃ ঠা ৭]
তলৰ উপত যকাট লৈ তাইৰ বাটত আগবাঢ় ছি।

[পৃ ঠা ৮]
গৰুব ৰে পানীৰ গ ন ধ পাই গত বাঢ় ৈ।

[পৃ ঠা ৯]
দ ৰুতগততি চলা ট ৰট এটা অত্ৰিস নকালহৈ টমে পডেত পৰণিত হয় ।

[পৃ ঠা ১০]
যদি মুজযি গে টহৈ জাকট ঘূৰাই দবিন ৱাৰে তেনে তে হাঁহৰ প ৰালবি ৰক
মাটতি ভৰৰি গচক দবি।

[পৃ ঠা ১২]
তাই হাঁহৰ প ৰালবি ৰক বাটৰ পৰা উভতাই আনবিলৈ চৈ টা কৰে,
কনি তু সহিতে তথাপতি খলো-ধূলা কৰি থাকে।

[পৃ ঠা ১৩]
তাই তিনিওজনক আশ ৰয দবিলৈ ওচৰলৈ যাবলৈ চৈ টা কৰে।
তওঁল কক আশ ৰয দযি া নহ'ব। সহিতে মুক ভভাৱে দ ৰলিহৈ ভাল পাব।

[পৃ ঠা ১৪]
“আন ক ন নাই, গতকি সেকল ম ৰ ওপৰত নৰি ভৰশীল।
জাকট ঘূৰাই দবি লাগবি। মই কৰমি।”- তাই কয ।
ওচৰ চাপি অহা জাকট ৰে ধূলি মন খন কৰি আছে।
“মই জাকট ঘূৰাই দবি পাৰ । হয , কৰমি। মই কৰবিই লাগবি।”

[পৃষ্ঠা ১৬]
তাই ক'ছি বতাহ আৰু তাত ক'ব ছেঁবি তাহ লয় আৰু স নকালে
ডাঙৰ মুজা গৰম বতাহৰ বেলুনৰ দৰে ফুলি উঠে।

[পৃষ্ঠা ১৮]
আৰু ঠকি যতেযি । মুজা ফাটি যাব পাৰে যেনে লাগে, ততেযি । ই এটা সৰু শব্দ
তাইৰ পৰা পলায়ন কৰে, আৰু পৰ্য্যন্ত উউমমমম শব্দ দা
তাই ভতিৰৰ গভীৰতাত জমা কৰি ৰখা বতাহৰ ওপৰত আঁক, বিভাজনত উপনীত হ'ব পৰা
এটা Mooooo পঠিযি বুলি।
তাৰ Mooooooo শব্দ তিগি টাই যতেযি । ই পাহাৰৰ পৰা বুম.
তাই ইমান জৰেৰে ফুলস ফুল কৰে যে জাকট বৈ থযি হৈ থাকে। Mmmmmmmoooooooও

[পৃষ্ঠা ২০]
বজাৰ পাতৰ দৰে উচ চপ বতৰি বনযি গেৰুব বৰ ডয় ত ভৰাই তলে।
জাকট ৰূঘুৰি ফুৰে, পৰতটি গৰু আৰু গহালি।

[পৃষ্ঠা ২২]
নতুন বাট এটাত পানীৰ ফালে ঘূৰিযায়, আনহাতে তিনিটা সৰু হাঁহৰ পৰা লালযি
গাধাৰ কাম আগবাঢ়িযায়।

[পৃষ্ঠা ২৪]
মাক হাঁহটোৱে ক'ব ক'ব, “মৰক বুকু বচাবলৈ ধন যবাদ।
তাতকৈ আন এটা জীৱই দয়ালু নহয়।”
“মই মাতৰ এটা গৰু। সকলোমৰ ওপৰত নৰি ভৰশীল আছিলি।
মই জাকট ঘূৰাই দলি ” ঠকিহে, আৰু তাক আদৰণি জনাবা হৈছে।”- তাই কয়।

মুজৰি মজেকি
দয় াৰ বাৰ তাৰ সতৈ এখন ৰং কৰা কতিাপ
চাৰা বকেৰ দ বাৰা
কটে অলচনে চতি ৰতি কৰছি

[পৃষ ঠা ২]
এসময় ত
আপ নাৰ দৰহে ঘৰ এটাত বাদামী
চকু আৰু কুঁহি াৰৰ দৰে
সাহসী সৰু ছ ৰালী এজনী বাস কৰছিল।

[পৃষ ঠা ৩]
তাই সদায় সাহসী নাছিল -
মাত ৰ মুজদি য ক' নামৰ এজন
যাদুকৰী বন ধুৰ সতৈ ভৰিৰ
মাজত এটা মুখ।

[পৃষ ঠা ৪]
এতিয়া া মুজপি লাছ আছিল,
মাত ৰ এটা ভৰাই থ ৰা সৰু গৰু
হৃদয় আকৃতিৰ গুটি এটাৰ সতৈ
তাইৰ ভ ৰূত চুলি ৰং।

[পৃষ ঠা ৫]
কনি তু যতেযি াই ছ ৰালীজনী
নশি চতি নহয় বা ভয় খাইছিল
তাই ৰাত শিউ থকাৰ সময় ত মুজকি
ফুচফুচাই ক'লে।

[পৃষ ঠা ৬]
এতিয়া া এদনি ৰাত
ছ ৰালীজনীৰ মনত ইমানব ৰ কথা আছিল
যে তাই চম্বে টা কৰা ধৰণে কথা ক ৰা
বন ধ কৰবিন ৰাৰলি।

[পৃষ ঠা ৭]
আৰু মুজযি মোত ৰ প ৰথমতে
কান দি থকাৰ সময় ত শুনলি
যে তাইৰ স কুলৰ ল'ৰা-ছ ৰালীৰ ৰ
নশি ঠুৰ আৰু অদয় ালু আছিল।

[পৃষ ঠা ৮]
"সহিত নকিষ ট" তাই ক'লে,
"আৰু মই জান যে ই ভুল কনি তু মই
কতেযি াও পক ষ ল ৰা নাই -
মই মাত ৰ লগত যাওঁ।"

"এজন ল'ৰা আছে" ছ ৰালীজনীয়ে ক'লে।

“আৰু তেওঁৰ নাম ফনি।
তওঁ অলপ বলেগে –
তাৰ লগত খাপ নাখায় ।”

[পৃষ্ঠা ৯]
“মই ভাব তওঁক ভাল যেনে লাগে
আৰু মই বন ধুত ব কৰবি বচাৰমি,
কনি তু আন ল'ৰা-ছ ৰালীৰ ৰঙে যদি তেওঁৰ
দৰমে কজ কাইছে তেনে তকে হ'ব?”

[পৃষ্ঠা ১০]
“অ' মুজা” তাই ক'লে,
“আপুনি যদি জানিলেহেঁতেনে
যে মই কমিয়ান কামনা কৰ ”
মই ক কৰবি লাগে ঠিকিহে জানছিল ”।”

[পৃষ্ঠা ১১]
তাৰ পাছত হঠাতে চকুৰ পলকত
মুজযি জেজুইকুৰাৰ দৰে জলিকি
উঠবিলৈ ধৰিলে।

[পৃষ্ঠা ১২]
সুক ষ ম বুম আৰু প হৰৰ
টপিটপিনৰি সৈতে,
মুজা ঠিকি তাতহে থযি হৈ আছিলি
সাধাৰণ দৃষ্টি টৰি!

ড ৰছোৰৰ সমান ওখ,
বচিনাৰ দৰে বহল
হৃদয় আকৃতিৰি গুটি এটাৰ সৈতে
মূৰত চুলৰি ৰং।

[পৃষ্ঠা ১৩]
“ম ৰ বন ধু,” মুজযি মে-এড।
“আপুনি ম ৰ পৰা সহায় বচাৰছি
কনেকেই দয়ালু হ'ব লাগে শকিবিলৈ
ফনি আৰু নজিকে।”

[পৃষ্ঠা ১৪]
“আৰু মই কহেটামান ক শল শকিছি
গৰু হচাপে মে ৰ জীৱনত,
কনি তু সঁচা কথা ক'ম –
আপুনি ইতিমধ্যে জানে কনেকেই।”

[পৃষ্ঠা ১৫]
“যতেযি পৃথৱীখন অদয়ালু

আৰু ক'কৰবি নাজান,
আপুনি কনেকেই বচাৰে সেইটো চিনি তা কৰক
গটোই জগতখনতে মাৰ চকিহিসা কৰবিলে।”

[পৃষ্ঠা ১৬]

“এইটো এটা সহজ নথি ম
যিটি পৰীক্ষা কৰাটো সহজ।
মাতৰ আপোনাৰ হৃদয়ৰ কথা শুনো -
তুমি বিচাৰি পাবা ইয়াক হৈ ভালকৈ জানো।”

কণমানজিনীৰ চকুপানী
চৰিকত শুকাই গৈছিল
যতেযি তাই মুজৰি ফালে মূৰ তুলি চাই
হাঁহি এটা মাৰি ক'লে,

[পৃষ্ঠা ১৭]

“সঁচাকৈয়ে শেষত ইমান সহজ
নকৈ?
নশি চয় ভাল হ'ব।
নতুন বন ধুপাবলৈ।”

[পৃষ্ঠা ১৮]

“জানেনে, মই ভাবি আহিছ
মই হয় ত ফনিক সুধমি
যদি সি মাজে মাজে মৰ লগত
দুপৰীষাৰ আহাৰত বহবি বচাৰো।”

[পৃষ্ঠা ১৯]

আৰু মুজৰি মৌ-মু-মুড কৰিলে আৰু
তাইৰ চকু দুটা জলিকি উঠলি
তাই হাঁহি হাঁহিকি বাৰ দৰে
“জানেনে, মই ভাব যেনেই হয় ত !”

[পৃষ্ঠা ২০]

ছ বালীজনীয়ে মুজৰি
ক মল ডঙিতি বাহু লৈ ফুচফুচাই ক'লে,
“ধন যবাদ মৰ বন ধুহ বাৰ বাবো।”

[পৃষ্ঠা ২১]

“অ' শশু,” মুজৰি মৌ-এড,
“সেইটোৱেই মৰ কাম, আটাইৰ বৰ পছিত -
মৰ পৰা বয় জনৰ সময়ত ইয়াক থাকিবলৈ,
মাতলি আহিবলৈ।”

[পৃষ্ঠা ২২]

“মাতৰ ত মাৰ হৃদয়খনে গান গাবলৈ দিয ক

আবু মই ইযা ত থাকনি,
গতকি এতযি াৰ বাবে বদিয়া ...”
আবু মুজি অদৃশ য হৈ গ’ল!

[পৃষ্ ঠা ২৩]

জীৰ ণ সবু গৰু এটা হাতত লৈ ছা ৰালীজনী
এৰি থৈ গ’ল
ড ৰুত হৃদয় আকৃতিৰ চুলিৰি গুটি এটা লৈ।

[পৃষ্ ঠা ২৪]

আবু তাই নজিকৈ এৰি দি হাঁহলি
ড ৰফি ট অফ টু বডি,
যাদুৰ সপ ন দেখো আবু নতুন
বন ধুত বগ তি লা।

মুজৰি মজেকি অৱ কাইণ ডনছে

দয লু হওক

শ বতো বালাৰ দ বাৰা

সাহনা বালাৰ দ বাৰা চতি ৰতি

“টগে, তুমি হৈ!” বচিছেৰ সময় ত স কুলৰ খলেপথাৰখন পাৰ হৈ দ ৰি য় ৰাৰ সময় ত মকে সে চপ্ৰিৰি উঠলি। দনিট ভাল আৰু ব’দঘাই আছিল, এদনি দুপৰীয়া তে ইমানব ৰ বস তু খলেবি পৰাকই আছিল।

মকে সে টগে খলেদি ৰি ফুৰছিলি যতেযি া হঠাত, তেওঁ এটা...
সৰু ছ ৰালীজনীয়া টে ৰপি কৰি মাটতি পৰিয়ায় । তাই হাতত লৈ থকা সকল কতিপ মাটতি সঁচিৰতাই পৰলি। মাটতি ৰাতপুৱাৰ শশিৰিৰ বাবে কতিপব ৰ ততি গ’ল। মকে সে তাইক দয় লু মানুহৰ দৰে উঠবিলৈ সহায় কৰাৰ পৰিৰ তে তাইক চাই হাঁহবিলৈ ধৰিলে আৰু তাই কমিন অনাড ম বৰ বুলি উপহাস কৰবিলৈ ধৰিলে। ছ ৰালীজনীয়া কোন দবিলৈ ধৰিলে আৰু তাই আঁতৰি গ’ল। এঘণ টাৰ পছিত মকে সক প ৰনি সপিলৰ অফচিলৈ মাতা অনা হ’ল।

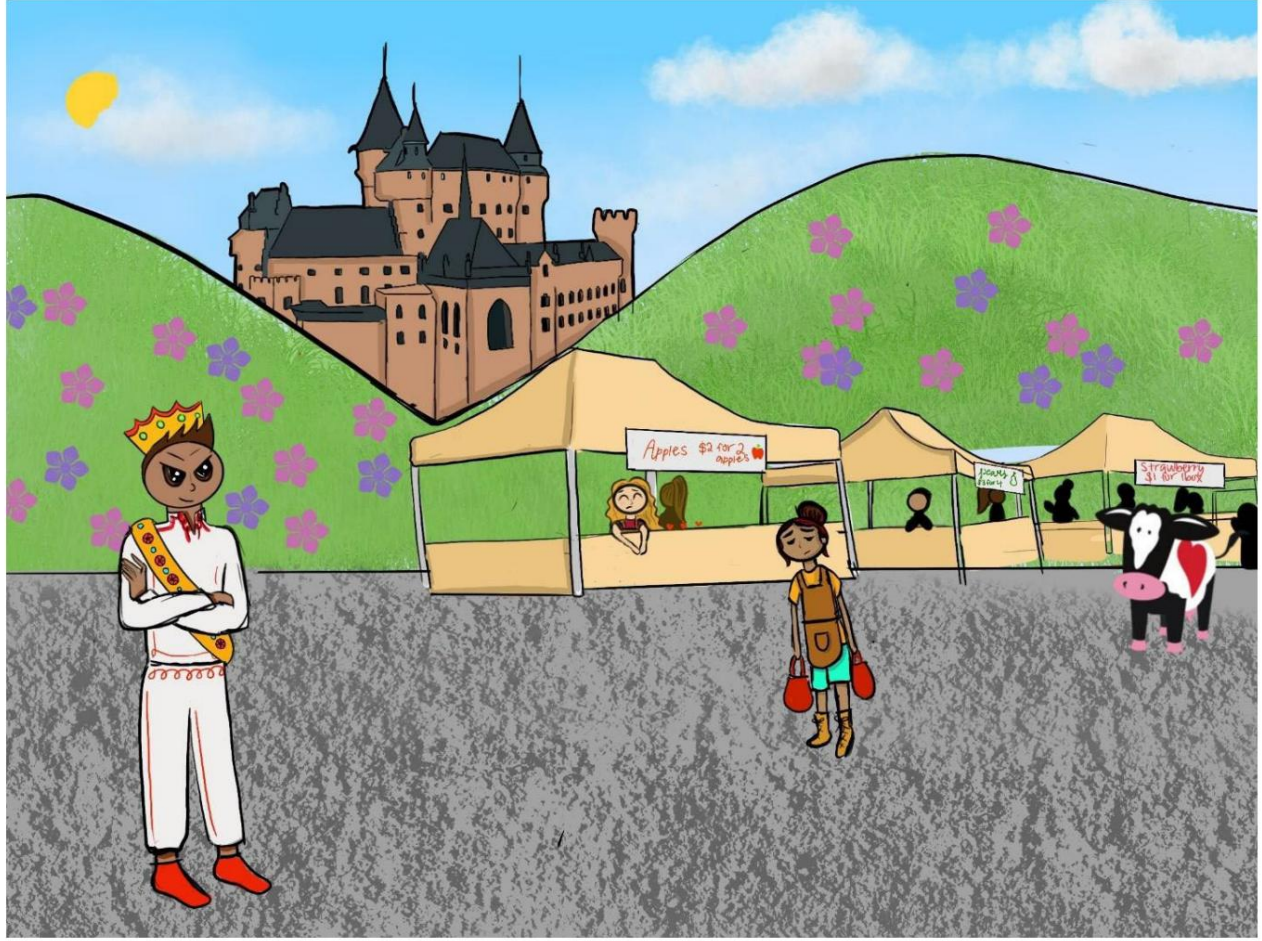
মকে স আহঁপি ৱাৰ লগে লগে প ৰনি সপিল হাগনি স তেওঁক
পৰসি থতিৰি বৰষি ৰে বুজাই দিলে। স শিষ্য কৰলি তাই তাক সুধলি, “তুমি তাইক সহায়
কৰাৰ সলনি তাইক কথি হাঁহলি?”

মকে স উত তৰ দলি, “শলিৰ ওপৰৰে ঠলে দিলে তাই সঁচাকৈ ৰে ধেমেলীয়া
আছিল।”

“আপুনি তেনেকুৱা কৰা উচিত নহয় মকে স। আপুনি যদি তাইৰ অৱস থাত
থাকলিহঁতেনে তেনে তে আপুনিও বৰ আঘাত অনুভৱ কৰলিহঁতেনে। আপুনি আনৰ প ৰতি
দয় া দেখুৱাব লাগে। য ৱাৰ আগতে এখন কতিপ প বিলৈ পৰামৰ শ দলি । এতিয়া া যাব পাৰে।”
বৰিক ত হৈ মকে স অফচিৰ পৰা ওলাই ক লাছলৈ উভতি গ’ল।

পছিদনি সন ধযি াযতেযি ামকে সসে কুলৰ কাম শেষে কৰলি, ততেযি াতওঁ
অধ যক ষই দযি াকতিপখন প বিন নোই সেইট সদি ধান ত ল'বলৈ যথেষ্ট
কষ ট কৰি আছিলি। অনুমান কৰছি "কতিপখন প মি, যহিতো ম ৰ আৰু শেষে
কৰবিলগীয া এক নাই। মকে স ভাবলি। কতিপখন খুলি প বিলৈ ধৰলি। কাহিনীট
এনদেৰে আৰম্ভ হৈছিল:

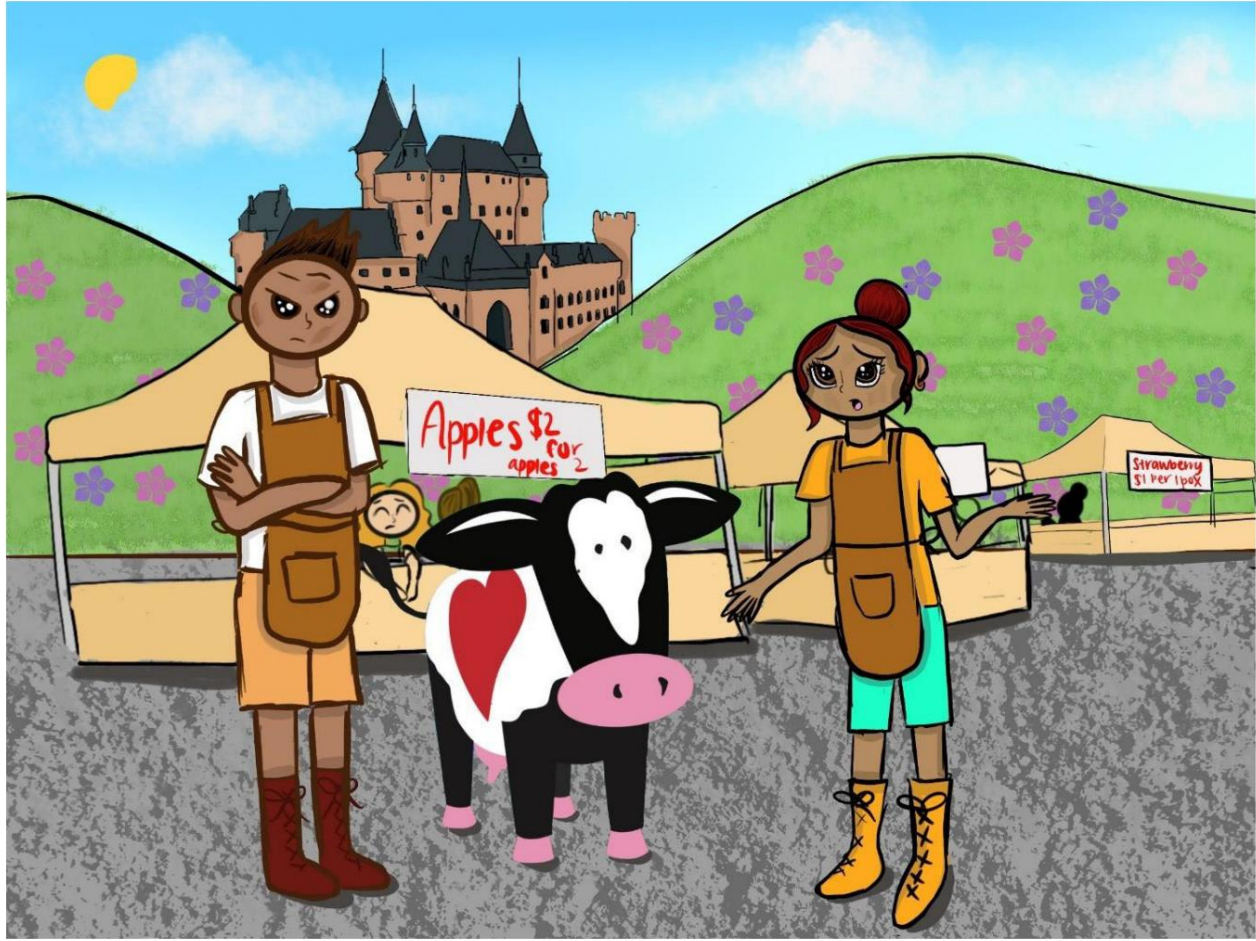
এসময় তদযাৰ ৰাজ্যত এজন ৰাজকুমাৰ বাস কৰিছিল, যাৰ নাম আছিল ৰাজকুমাৰ লয়ি। ম, যি নিজেৰে সকলো তকৈ ভাল বুলি ভাবিছিল। আগতে তেওঁ বৰ অদয়ালু আছিল আৰু গাঁৱৰ মানুহক সমালোচনা কৰিছিল। পৰৱৰ্তীদিনে তেওঁ ৰাজপৰসাদটোৰ বিষয়ে গৈ বৰ কৰিছিল, আৰু কনেকে তেওঁৰ ইমানবৰ বলিসীতা আছিল। তাৰ পছিত, বজাৰখন কামিন লতেৰো বুলি মানুহক জকাইবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁৰ এই আচৰণ বহুতে ভাল নাপালে।

ৰাজকুমাৰৰ আচৰণৰ কথা শুনি এটা দয়ালু গৰু নাম...

মুজযি তোক সহায় কৰাৰ সদি ধান তল'লে।

মুজিতাত উপসংহতি হ'ব লাগলেগে তাই ক'লে, "হলে ল'পৰনি স'তৰ দ'য
ক'ডিডম অ'ৰ কাইণ ডনছে! আপোনাৰ কথাত আপোনাৰ গাঁৱৰ মানুহক যুগুত নহৈছে।
গাঁৱৰ মানুহ হৈ গাঁৱত ঘূৰি ফুৰি আহক।" ক'ছিপতি যি ন'য লাগে প'ছিত ৰাজকুমাৰে
মান তহিল আৰু তেওঁলোকে ক'ভে ৰমণকাৰীৰ বশে পনি ধি গাঁওখনত ঘূৰি ফুৰিবলৈ
ধৰিলে। তেওঁলোকে ল'গে প'ৰা প'ৰম গাঁৱৰ মানুহজনী আছিলি ইছাবলো।

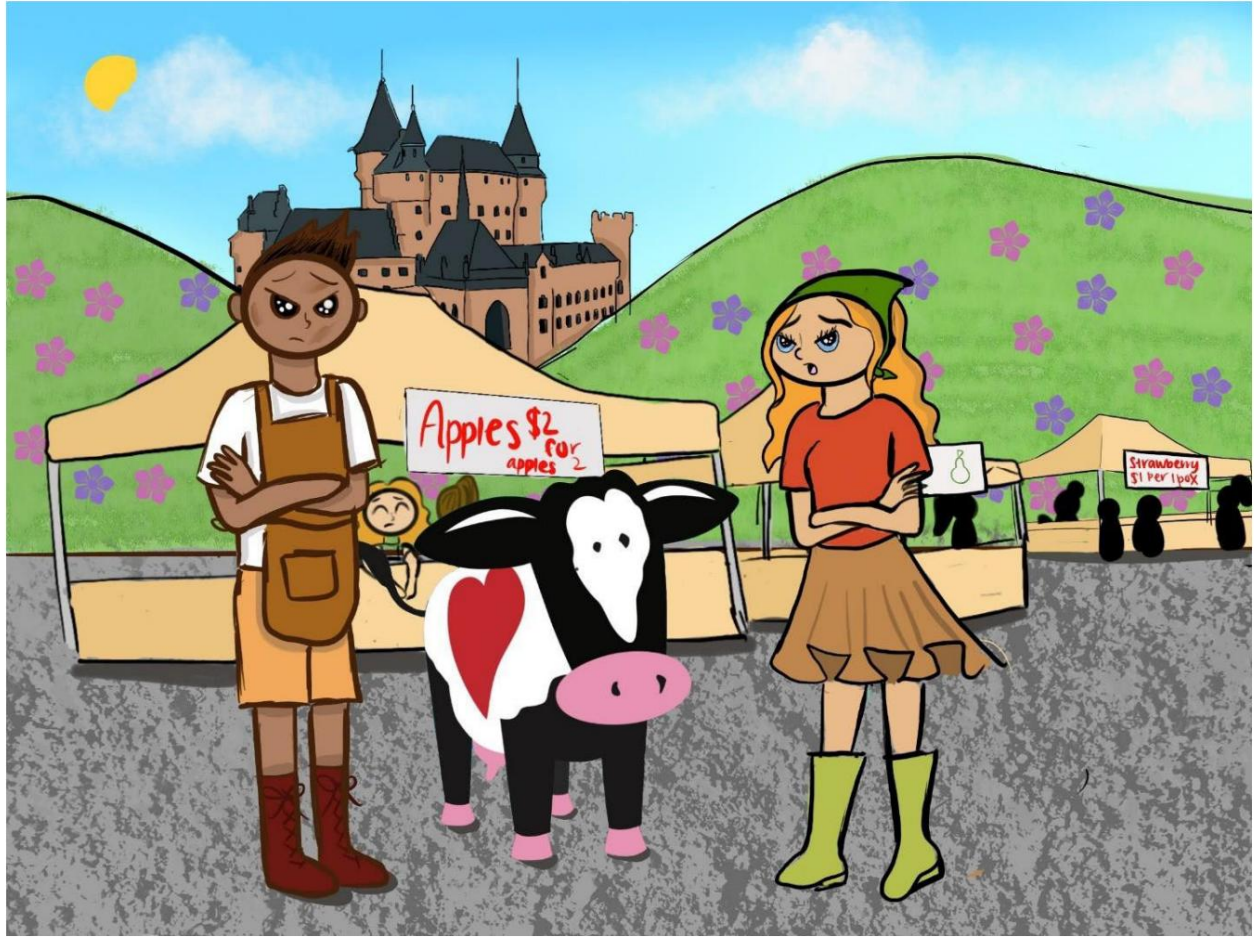
মুজযি কেথা-বতৰা আৰম্ভ কৰিলে, “ৰাজ যৰ ক'ধুনীয়া ১ দিন। মান তি
নহয় নে? এই ৰাজ য কেনেকুৱা? আমহি ইয়াত থকাৰ কথা ভাবছি।”

ইছাবলোই উত্তৰ দিলে, “মই ক'ডিডম অৱ কাইণ ডনছেৰ ৰ'দঘাই দিন এটাত ৰাস তাৰে
খজকা ভিভাল পাওঁ। এই ৰাজ যখন এক আচৰতি ঠাই। ইয়াত মৰ অপছন্দৰ
একমাত্ৰ ৰব যক তজিন হ'ল ৰাজকুমাৰ। শহেতীয়া কটৈ তেওঁক লগ পাই আগ ৰহৰে
সম ভাষণ জনাইছ। মৰ কাপ ৰব ৰক সডি ৰবে আৰু লতেৰো বুলকিলে। সেই মান য
মন তব যই মৰ ক সঁচাকৈয়ে আঘাত দিলে। মৰ কাপ ৰ আৰু চাৱনৰি সপিৰে চাব নৱাৰাট
দুখৰ কথা। এজন ৰাজকুমাৰ হচিপে মই ভাবছিলি তেওঁ আৰু জানবি।”

তাইক স বীকাৰ কৰাৰ পছিত তওঁল কখে জকা গিল আন এজন গাঁৱৰ মানুহ জমেছৰ ওচৰলৈ,
আৰু ৰাজ যৰ জীৱনৰ বিষয় আকস মকি কথা-বতৰা আৰম্ভ কৰিলে।

জমেছে মুজকি উতৰ দলি, "মই ৰাজকুমাৰৰ বাহৰি গাঁওখনক ভাল পাওঁ।
তওঁম কক ৰা কথানিতি মৰ মনট বয়ে লাগলি। য ৰাসপ তাহত যতেযি ম ৰ ভৰখিন ভাঙছিল,
ততেযি তওঁম ক হপ কৰা শহাপহু বুলি কৈছিল। আমাৰ নজিৰ ৰাজকুমাৰে মানুহক নীচ কথা বুলি কৈ থকা
দখে ম ৰ মনট বয়ে লাগে। দুখৰ কথা যে তওঁ আনৰ বিষৰ পৰত সিহানুভূতশীল হ'ব নৱাৰে। ৰাজকুমাৰ
হচিপে মই ভাবছিল তওঁ ভালকৈ জানবি। এতিয়া যদি ম কক সমা কৰবি, মই যাব লাগবি।"

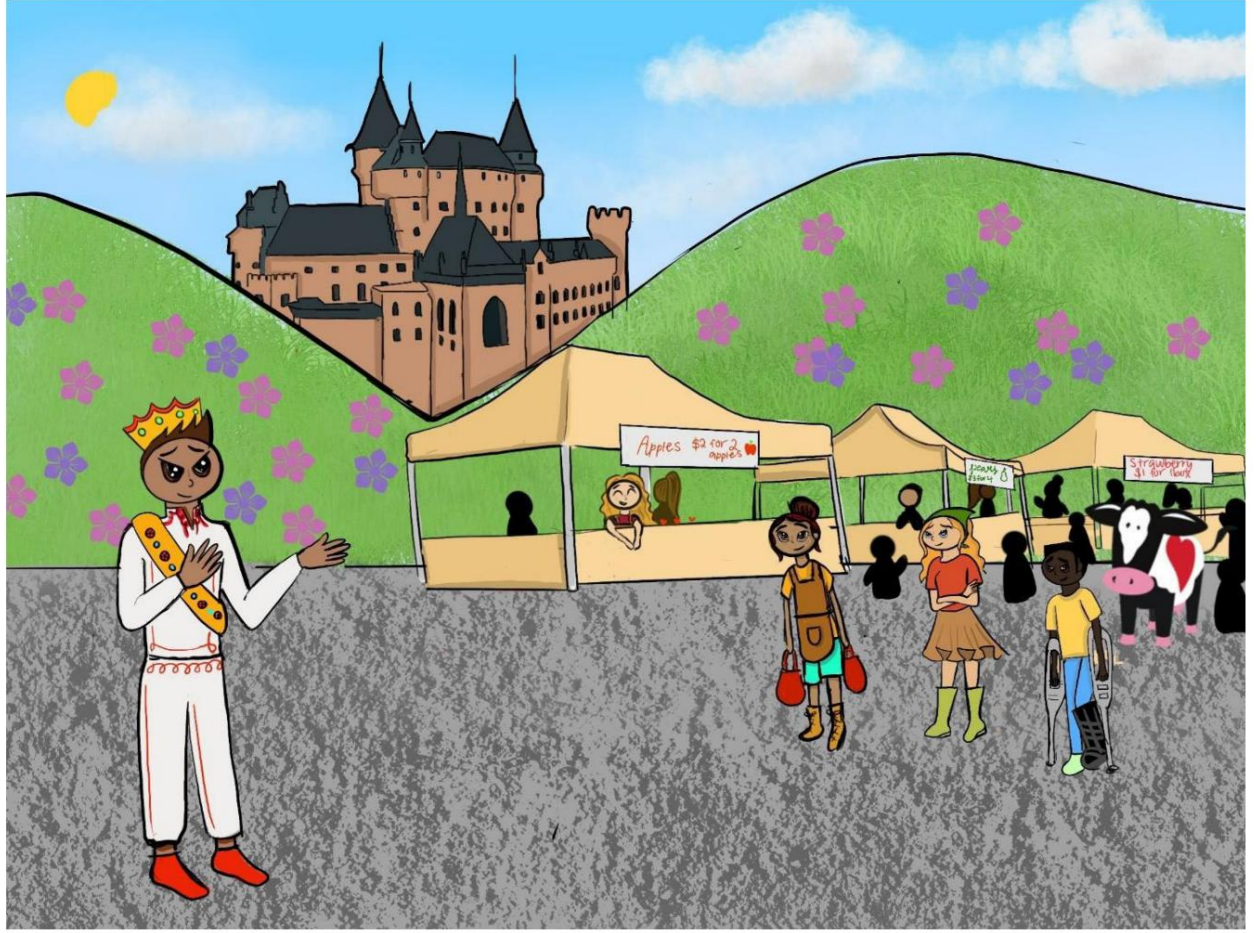

গতকি, ৰাজকুমাৰ আৰু মুজযি থে জ কা গিগৈ থাকলি আৰু এবগিলেক লগ পালে।
এবগিলে মেন তব য কৰলি, "ৰাজকুমাৰৰ বাহৰি সেকল ৰাভাল। তেওঁ সঁচাকৈ ৰে
আনৰ প ৰতনিক্ষি ট আৰু কতেযি ৱ দয ৱ লুনহয । মই যতেযি ৱ ক'ল ৱ যমেই তেওঁৰ বাবে
ৰাজপ ৰসাদৰ পাকঘৰত কাম কৰ আৰু প ৰতদিনে তেওঁক সৰো আগব ৱওঁ, ততেযি ৱ
তেওঁ ম ক ক'ল যতেওঁ কতেযি ৱ গম প ৱা নাছিল যমেই ৰাজপ ৰসাদত কাম কৰ আৰু ম ক ক'লে
যমেই এজন চাকৰ হ'বলৈ নৰি ধাৰতি। দুখৰ বযিয যতেওঁ মানুহে কৰা কামৰ ওপৰত ভতি তকিৰি
মানুহক হযে জ এগন কৰে আৰু কঠ ৰ পৰশি ৰমৰ শলাগ ল'ব ন ৱাৰে।"

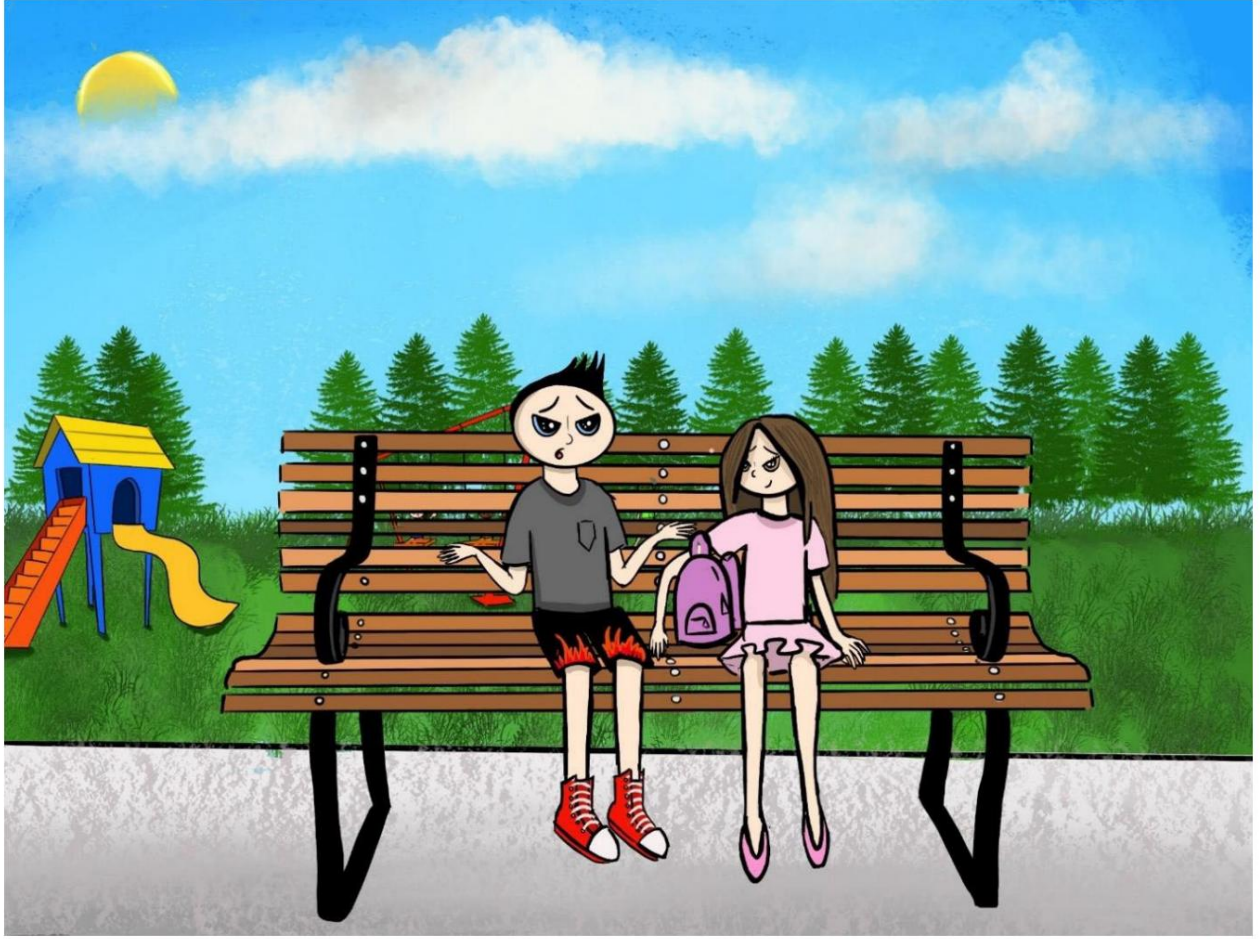
এতিয়া লকৈ ৰাজকুমাৰে যথেষ্ট শুনৰি ৰাজপৰসাদলৈ উভতি যাবলৈ ক'লে। উভতি অহাৰ লগে লগে ৰাজকুমাৰে ক'লে, "ক'ৰ্ম কৰি মুজাি গাঁৱৰ সকলো মানুহৰ লগত ইমান নকিষ্টি হ'ব লা উচিত নাছিল। মই যদি তেওঁলৈ ক'ৰ্ম অৱসৰ খাত থাকিলি হ'তেনে তেনে তেমেইও সঁচাকৈয়ে বেচিলতি অনুভৱ কৰিলি হ'তেনে। মানুহক বয়ে একথা ক'ব লাট ঠকি নহয়। সেইটো সন মানজনক নহয়। ম'ক ক'ৰ্ম কৰি পাৰবিন?"

মুজাি তেওঁক ক'ৰ্ম কৰি দিছিল আৰু তেওঁক সদায় আনৰ পৰা বতৰ দিয়া লুহ'বলৈ শিকাইছিল।

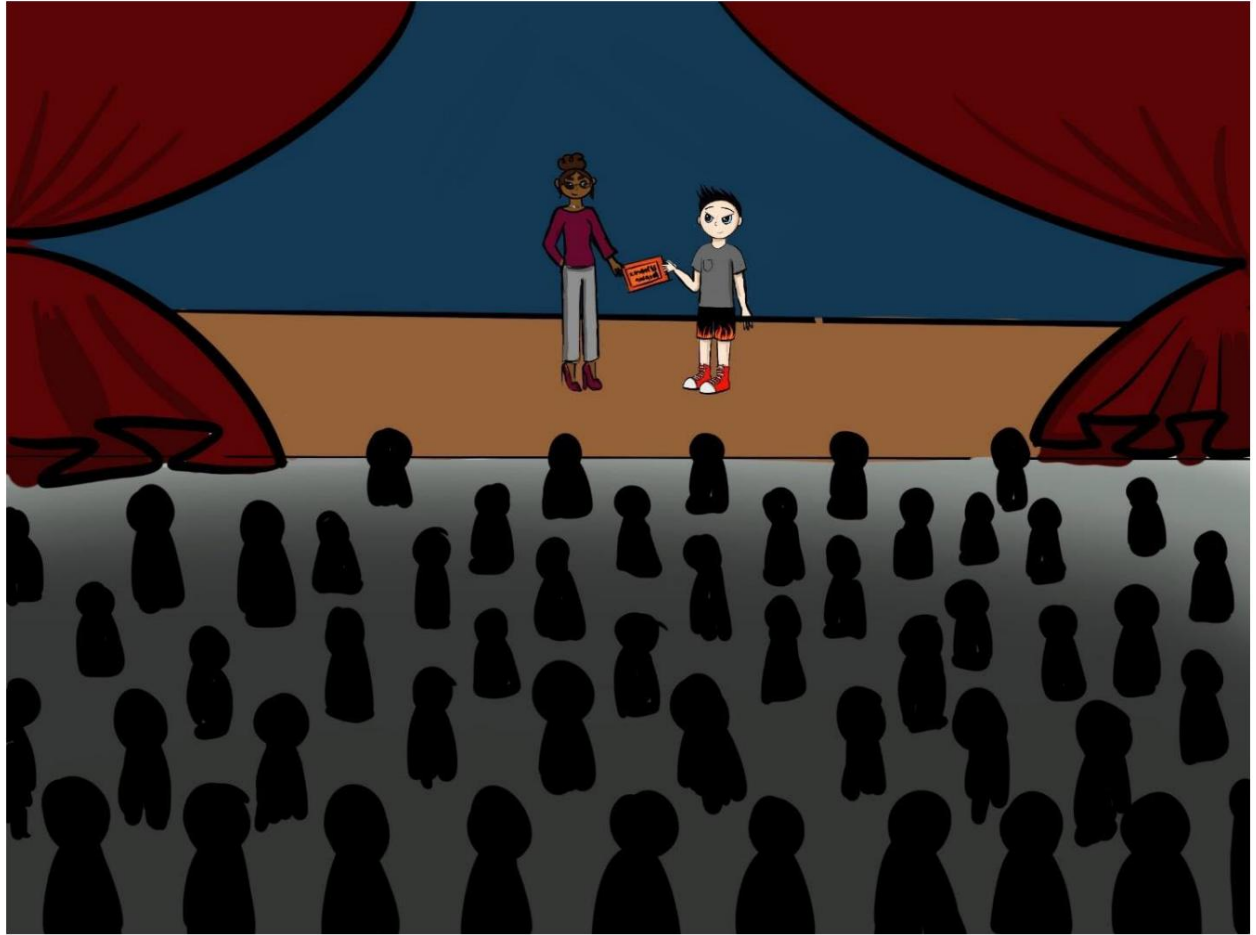

পছিদনি ৰাজকুমাৰে গ টহৈ চুবুৰীট ৰ ওচৰত ক ষমা খুজলি,
আৰু তওঁল কক ক'ল যে তওঁ মানুহৰ প ৰত্নি ভাল আৰু দয় ালু হ'বলৈ নজিৰ পাঠ
শকিছিলে। গাঁৱৰ মানুহে জানছিলি যে তওঁ নজিৰ পাঠ শকিছিলে আৰু তওঁৰ ক ষমাপ ৰাৰ থনা
মানলিছিলি। দয় াৰ ৰাজ যত সকল ৰে সুখৰে জীয়াই আছিলি। শেষলৈ.

মকে স কছি সময় গভীৰ চনি তাত আছিলি।

স কুলত মকে স দেখিলে যে সেৰু ছ বালীজনীৰ বেঞ্চে এখনত অকলে বহি আছে।
তাইৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে, "মই যিকৰলি "তাৰ বাবে মই দুখী। মই কৰা নাছিলি
জান মই মানুহক ইমান বয়ে কটাই আঘাত দিছ। আশাকৰ "তুমি ক ক ক্ষমা কৰবি পাৰবি।"
কণমানজিনীৰ উত্তৰ দিলে, "আপুন বুজাপি ৰাত মই আনন দতি হৈছে। ইয় ৰ বাবে ক
ক ক্ষমা খুজিবলৈ ডাঙৰ ব যক তি ম ৰ নাম এমি বাইদেউ।"
"ত মাক লগ পাই ভাল লাগলি এমি মই মকে স। একলেগে খেলবি বচাৰে নেকি
কিছু সময় ?" এমি হোঁহলি। "নশি চয়. সেইট বৰ ভাল হ'ব। বাই, মকে স!"
"বাই, এমি!"

সহৈদনিৰ পৰাই মকে সৰ কাহিনীট সদায় মনত আছিলি আৰু আনৰ পৰা
সদায় দয়ালু হ'ব নশি চতি আছিলি। পৰা জনৰ সময় ত তওঁ আনক
সহায় কৰছিলি, আৰু আৰু কতেযি ৷ও আন এজনক জ কাইছিলি। তওঁ গুণ ডাগৰি বিন ধ
কৰাত সকল ৰে সুখী হৈছিলি। সেই মাহত সে কুলত তওঁক "কাইণ ডনছে এৱাৰ ড"ৰ
বাবনেৰি বাচতি কৰা হৈছিলি।

***** শেষ*****

Moozie's Magic of Kindness ৰ সৃষ্টি কৰি তাসকলৰ বিষয় ৈ:

২০২০ চনত "Moozie's Magic of Kindness" লিখাৰ সময় ত শ বতৌ বালাৰ বয় স ১০

বছৰ আছিল আৰু অনলাইন স কুল - লৰলে স প ৰংছ স কুলৰ ৫ম শ ৰণীৰ ছাত ৰী আছিল।

শ বতৌৰ ভগ নী ছাহানা বালাই ১৫ বছৰ বয় সত আৰু কলেফিৰ ণযি ৰ ছান জ ছৰ

লনিব বুক হাইস কুলৰ নৱম শ ৰণীৰ ছাত ৰী হচাপে কাহনীট ৰ চতি ৰ অংকন কৰছিল।

মুজি আৰু চলিড ৰনেছ কাইণ ডনছে নটেরৰ কৰ বাবতেঙেল কৰ দয় ৰ কামসমূহ হ'ল:

গল প:

- মযি ১ আৰু মুজি
- মুজিৰ মজেকি অৱ কাইণ ডনছে
- মুজি আৰু চাৰ কাছ

কবতি:

-
- মুজি কবতি

প ৰহলেকি:

- Moozie শব দ সন ধান
- শব দব ৰ আনস কমে বল কৰক

প ষ টাৰ (Covid মহামাৰীৰ আৰম্ভ ভণতি সৃষ্টি কৰা):

মুজযি কেয মাস ক পনি ধক

মুজযি হোত ধুইছে

Moozie® ৰ অৰ কষে ট ৰা দুঃসাহসকি কৰ ম
সংগীত যাত ৰাৰ জৰযি তেদয া আৱষি কাৰ কৰা
টম ইষ টন দ বাৰা (ফাৰ মাৰ টডে আৰু মুজা® দ বাৰা সহায় ক)
কটে অলচনে চতি ৰতি কৰছি

[পৃষ ঠা ৩]
এতযি া শুন আহক টনি টনি টি ৰাইএংগলে কনেকেই মুজৰি BIG অৰ কষে ট ৰাত য গদান কৰলি তাৰ কাহনী!

[পৃষ ঠা ৪]
এতযি া সকল ৰেজানে যে মুজি দ য ক যমিন পাৰে দেয লু। তাইতকই আন এটা জীৱই দেয লু নহয় ।

মুজযি ঠেংৰে মাখৰি ৰ লাহে লাহে টপি থযি হই থাকে, যেতেযি া অৰ কষে ট ৰাৰ নতুন বাদ যযন ত ৰট ডঁৰালৰ দুৱাৰত আহে।

[পৃষ ঠা ৫]
আৰু মুজযি কেয , “হাই, সবু বন ধু। আপ নাৰ নাম ক?”
টটিযি মুজকি কয , “ম ৰ নাম টনি টনি টি ৰাইএংগল, কনি তু সকল ৰমে ক টটি বুলি কয ।

[পৃষ ঠা ৬]
“আপুনি ইয াত কযি ?” মুজযি সুধছি।
টটিযি কেয , “মই ইয াত বগি অৰ কষে ট ৰাত য গদান কৰবিলে আহছি , কনি তুম ৰ ভয লাগে।”
“কযি ভয খাইছা?” মুজযি সুধছি।
টটিযি কেয , “কাৰণ মই সবু; আন সকল বাদ যযন ত ৰতকই সবু। মই নতুন। আন ক ন বাদ যযন ত ৰ মই নাজান । আৰু গান বজালে মই ক শিব দ কৰমি নাজান !”
মুজযি কেয , “বাৰু, ম ৰ নতুন সবু বন ধু, মই সকল বাদ যযন ত ৰ জান আৰু মই আপ নাক সেইব ৰৰ সৈতে চনিকি কৰাই দমি।
আপ নাৰ শব দ বচিৰি উলযি াবলৈ আমি আপ নাক সহায় কৰবিলে সুখী হম। ষ ট ৰং ছকেচনলৈ যাওঁ।”

[পৃষ ঠা ৭]
মুজযি এটা চলে লৈ আঙুলযি াই দৰ্জিতৈ তাই টটিকি কয যে চাৰ লিচলে অৰ কষে ট ৰাৰ অন যতম পুৰণি সদস য।
টটিযি মুজযি এ আৰু কিক'ব বচিৰছি সুনবিলৈ ৰৈ নাথাকে, মাত ৰ চলে ৰ ওচৰলৈ ৰ গি কৈয , “মই টনি টি ৰাইএংগল। ম ৰ শব দ বচিৰি উলিওৱাত সহায় কৰবি পাৰবান?”

[পৃষ ঠা ৮]
“ম ক এৰি দযি ক। মই অনুশীলন কৰি আছ । আপ নাল কৰ দৰে মানুহক সহায় কৰবিলে মই বহুত বছেগি গুবুত বপুৰ ণ আৰু ব যস ত। সবু ভায লনিব ৰৰ এটা চাবলৈ যাওক; ইহঁতৰ ড ঙা চুটি আৰু সবু বস তু ভাল লাগে। হয ত তেওঁল কেতে মাক ভাল পাবও,” চাৰ লিচলে ৰে গুবুগুবুকৈ কলে।

[পৃষ ঠা ৯]
টটিযি মুজৰি ওচৰলৈ উভতি যয আৰু কয , “তওঁ বৰ ভাল নাছলি।”
মুজযি কেয , “টটি, সকল ষ ট ৰং ইনষ ট বুমণে ট চাৰ লিচলে ৰ দৰে নহয় ।

[পৃষ ঠা ১০]
হঠাতে বকে সটাৰ বছে চপ্ৰিৰি উঠে, “হৰো মানুহ, চনি তা নকৰবি – শীতল হওক! আমি সকল ৰে সেই বন ধুজনৰ দৰে নহয় ! আমি সকল ৰে মলি যাওঁ! বাৰু, অন ততঃ ইয াত বাছলণে ডত আমি সকল ৰে মলি যাওঁ।”

বলি জ পকি ল ৰে খৰধৰকৈ চঞিৰি উঠে, “হৰো, সৰু ল’ৰা! ম ৰ শব দ বচিাৰবিলৈ মাত ৰ ১০ ছকেণে ড সময় লাগলি। আপুনিসহে অভলিথেক পৰাস ত কৰবি পাৰবি বুলি ভাবছিলে?”

[পৃষ ঠা ১৯]

অলভিযি াওব ৰেশান তভাৱেকয , “বলি জি ক আপত তিনকৰবি, টি.টি. গতকি আপুন আপ নাৰ শব দ বচিাৰছি? বাৰু, আমাৰ ভতিবৰ গভীৰতাত আমাৰ প ৰত যকৰে নেজিস ব শব দ আছে। এই শতানত আমাৰ বছেভাগৰে বাবে নল গ পনীয তা। ইয াত টি.টি.ম ৰ ৰডিট চষে টা কৰক।

হয ত এইট ৰহেই ত মাৰ শব দৰ ৰহস যা।”

আৰু হবছন বছেনে লগতে কয , “হয , সেইট ৰমে ৰ বাবে সদায কাম কৰ! নলব ৰে সমগ ৰ পুথৰীখনক কম পন কৰি জীৱন ত কৰতি লে।

আগবা িযাওক আৰু চষে টা কৰক- ই সহজ! এটা টুট দযি !।”

[পৃষ ঠা ২০]

টি.টিযি নেলট লৈ মুখত ভৰাই ফুঁৱাই দযি ে। (ফুঁৱা শব দ) কনি তু, শব দ নাই। গতকি টেটিযি ে দযি ে

ৰডি বকে কৰি মিছে ওব ৰে ক’লে, “ধন যবাদ মিছে অব’, আপুন বিৰ দযি লু। নল গ পন নহয ।

নলট ৰতে মাৰ বাবে ধুনীয কৈ কাম কৰে, কনি তুম ৰ বাবে কৱেল কাম নকৰে।”

“তুমতি মাৰ শব দ বচিাৰি পাৰা, মই জান তুমি বিচিাৰবি। ইয াত এটা ধাৰণা আছে। তুমি ধাতুৰে গঠতি! আপুন আৰু মুজযি কোঁহৰ অংশট কযি চষে টা নকৰে? আমাৰ ঠকি কাষতে সহিত!”

[পৃষ ঠা ২১]

টিটিযি থে জকা িগৈ চকিচকিযি া শহি, ট ৰুম পটে আৰু ট ৰম বনব ৰ চাই থকাৰ সময় তে,

[পৃষ ঠা ২২]

ভুলবশতঃ এটা অতি ডাঙৰ বাদ যযন ত ৰৰ লগত খুন দা মাৰে। টিটিযি ে অৰ কষে ট ৰাৰ গুণ ডা মকে স টুবাৰ লগত মুখামুখি হৈছিল।

মকে স টুবাই গুৰুগুৰুকৈ কয , “চ ৱা ক’লে গৈ আছা, হে সৰু পপিস ক ৰীক! মই ইয াত উৰুৱাই দযি াৰ আগতে ইয াত ওলাই যাওক ইয াৰ পৰা ওলাই!”

[পৃষ ঠা ২৩]

আৰু মুজযি কয , “মকে স টুবা, সেইট দযি লু নাছিল। তওঁক ন ক যতকিৰবি বচিা নাছিল; ই আছিল এক দূৰ ঘটনা। এইট তাৰ প ৰথম দনি, আৰু সতিাৰ শব দ বচিাৰি আছে।”

মকে স টুবাৰ চকিচকিযি া কোঁহৰ ছালখন লাজত ৰঙা হৈ পৰাৰ লগে লগে তওঁ গুণগুণাই হুমুনযি াহ কা ডিডিটি পৰযি কাৰ কৰকিয , “আহহহ, সেইট ৰ বাবে ক যমা কৰবি। ম ৰ বাহৰি আন কাৰ কথা ভবা নাছিল ।” হৰো! হয ত সেই পছিল, পছিল ট ৰম বনে আপ নাক আপ নাৰ শব দ বচিাৰি উলযি াবলৈ সহায় কৰবি পাৰে।”

[পৃষ ঠা ২৪]

ভালকৈ মনত পলোই য়ে মুজযি েসদায দযি লু হ’বলৈ কয , টিটিযি পে নেপ নে থযি হৈ মকে স টুবাক কয ,

“এই পৰামৰ শৰ বাবে ধন যবাদ মযি টাৰ টুবা। তুমি বিৰ ডাঙৰ আৰু উজ জ বল। মই ট ৰম বন চাবলৈ যাম আৰু তওঁক সুধমি য়ে তওঁ ম ৰ শব দ বচিাৰি উলযি াবলৈ সহায় কৰবি পাৰেনেকি।”

গ ৰাফ মকে স টুবাই ক মল হৈ ক’লে, “ম ৰ আনন দ। শুভকামনা থাকলি ল’ৰা, আৰু অৰ কষে ট ৰালৈ স ৰাগতম।”

[পৃষ ঠা ২৫]

মুজযি টেটাকি সুধছি, “আপুন লিক য য কৰলিনে য়ে আপ নাৰ দযি ই মকে সৰ সুৰ সলনি কৰাত কনেদৰে সহায় কৰছিলি?”

[পৃষ ঠা ২৬]

ঠকি ততেযি ই ৰমেন ট ৰম বনেকয , “হই কম পাড ৰে, ইয াৰ ওপৰৰে স লাইড অন কৰক। মই ৰমেন। গ টই কোঁহৰ ছকেচনট তত মাৰ লগত ক ন গ -মাংস নাই।”

ততৈযি া আভা হৰ গকেয , “আপুনি আপ নাৰ শব দ বচিাৰছি? আমাৰ শব দৰ ৰহস য হ’ল বহুত বতাহ আৰু মুখৰ টুকুৰা। শুনক...”

[পৃষ্ঠা ২৭]

“মই ড’নাল ড ট ৰাম পটে, মই সকল কথা বহুত জান ! ৰমেন, টিটিকি আপ নাৰ মাউথপটি দযি ক! হয় ত তাৰ শব দৰ ৰহস যা।
মাথ ” ওঁঠ দুটা গুঞ্জে জৰতি কৰি সঁচাকৈয়ে জে ৰৰে উৰুৱাই দবি লাগবি।”

[পৃষ্ঠা ২৮]

গতকি টি টযি মোউথপটিট লৈ ফুঁৱাই আৰু ফুঁৱাই ফুৰে। কনি তু শব দ নাই। হতাশ হৈ টি টযি মোউথপছিট ৰমেন ট ৰম বনৰ হাতত
ঘূৰাই দকিয , “ধন যবাদ ৰমেন, কনি তু মাউথপছিট ৰমে ৰ বাবে কাম নকৰে। ই আপ নাৰ আৰু আপ নাৰ চকিচকিযি া কাঁহৰ
বন ধুসকলৰ বাবে অতি উত তম কাম কৰে। আপ নাল ক সকল ৰে শব দ ইমান ভাল! চকিচকিযি া আৰু এই অৰ কষে ট ৰাত থকাৰ বাবে
ই ম ক গ ৰৱান বতি কৰে।”

[পৃষ্ঠা ২৯]

তওঁলৈ ক আঁতৰিয ৱাৰ সময় ত মুজযি টেটিকি কয , “মাউথপছিৰ সৈতে ইমান চষে টা কৰাৰ বাবে, আৰু ৰমেন আৰু সকল কাঁহৰ
বাদ যখন ত ৰৰ প ৰত দিয লু হ ৱাৰ বাবে মই আপ নাৰ বাবে ইমান হৈ গ ৰৱান বতি। ত মাৰ দয ই আনক ভাল অনুভৱ কৰে।”
টি টযি কৈয , “দয লু হ ৱাৰ বাবে ম ৰ ভাল লাগে। টি টযি আন বাদ যখন ত ৰৰ প ৰত থকা দয লুতাক ভাল অনুভৱ কৰিলিও
তওঁ এতযি াও নজিৰ শব দ বচিাৰি উলযি াবলৈ উদ বগি না।

[পৃষ্ঠা ৩০]

তওঁ কয , “মুজি, আমৰি ট ৰহিব ৰলৈ গৈছে । আমকাঠৰ বতাহব ৰলৈ গৈছে । আমকাঁহৰ ছকেচনলৈ গৈছে ।”

[পৃষ্ঠা ৩১]

“ম ৰ শব দ আৰু ক’ত বচিাৰমি?”

[পৃষ্ঠা ৩২]

“আহ হা, আমৰি ৱা নাই এটা ঠাই আছে। এই কথাট আগত মই কযি নাভাবলি ”? ম ৰ গৰুৰ ঘণ টাট য’ত ৰাখ। পাৰ কাচন ছকেচনলৈ
যাওঁ।”

[পৃষ্ঠা ৩৩]

ততৈযি া তওঁলৈ কৈ জেকে টমি পানীয চেচিৰি থকা শুনছি, “টি টি টি ৰাই এংগল, ইয াত উভতি যাওক বন ধু। পছিৰ শাৰীলৈ আপ নাক
স বাগতম য’ত আমাৰ বছেভিগাই থযি হৈ সংগীত বন ৱাৰ সময় ত ইফালে সফিালে ঘূৰি ফুৰবি পাৰ । ত মাৰ কথা শুনছি ”। শব দট হ’ল
আপুনি আপ নাৰ শব দ বচিাৰি থকা নতুন পাৰ কাচন বাদ যখন ত ৰ। সঠিকি ঠাইত আহছি; ইয াত পাৰ কাচন IS ক ৱা হয । ম ৰ
বন ধুসকলৰ কথা শুনক। ম ৰ এটা ধাৰণা আহছি, ম ৰ বষে ট ফ ৰণে ড কডেনে সক চাবলৈ কযি ৰ ল অন অন নহয । হৰো,
কডেনে সা মই বচিাৰ তুমি গৰম নতুন ত ৰভুজট ক লগ পাবা। তওঁ এজন দয লু আত মা, আৰু প ৰতভিাৰে ভৰপূৰ; তওঁক
কাৰ য যত দ ল খাবলৈ সহায় কৰক।”

[পৃষ্ঠা ৩৪]

মুজি আৰু টি টযি বেথি যাত ড ৰাম পৰযি লৰ কডেনে স স নযে াৰ-ড ৰামক লগ কৰিলি ওচৰলৈ যায় । কডেনে স তেওঁলৈ কক
আদৰণি জনাই কয , “হলে ল’, টি টি, মই কডেনে সা। বগি বণে ড, সৰু বণে ড, মাৰ চহি বণে ড, ৰক বণে ডত বজাইছ । ম ৰ আৰু ম ৰ
বন ধুসকলৰ ছন দ শূনা।”

কডেনে স আৰু তওঁৰ বন ধুসকলৰ সকল শব দত আচৰতি হৈ টি টযি কৈয , “বাহ!”

কডেনে সস নযে ৰাড ৰামকেয় , “হয় টিটি, আৰু আপুনী জানেনে সেই শব্দৰ বৰ বহুত আপোনাৰ দৰেই ‘কুল ৰান নটাৰ’ৰ দাবা কৰা হয় ?”

তাৰ পাছত কডেনে সোঁ ওচৰতে পৰি থকা এজন সৰু বটিৰলৈ আঙুলি ই ক’লে, “চকে চকে ইট আউট টিটি, ই আপোনাৰ শব্দৰ বহুত য’ব পাৰে।”

[পৃষ্ঠা ৩৫]

বটিৰটো তুলিলে টিটিয়ে কৈ, “মই পাইছিলোঁ। ম’ৰ শব্দ বচিৰি পালোঁ।”

মুজি যি আনন দৰে মুউড কৰিলে কাৰণ তাইৰ বন ধুৱে সি বচিৰি থকা বস্তুটো বচিৰি পাইছিল... তাৰ শব্দৰ বহুত যাঁ টিটিৰি আৰু ভয় নাছিল।

[পৃষ্ঠা ৩৬]

অৰ কমেও টাৰাৰ বডিৰি ন শাখাই নিজৰ নিজৰ অংশৰ অনুশীলনত বস্তু তহঁত পৰিছে কনি তু চাওঁ আহক আমাৰ সকলকে একেলগে ৰাখিলে কি হয় !

[পৃষ্ঠা ৩৭]

মুজি বচিৰি যি আপুনি মনত ৰাখি, যেতিয়া আপুনি দয়ালু হয়, তেতিয়া আপুনি ভাল অনুভৱ কৰে, আপুনি যিজনৰ যিকোনো পৰিচয় দয়ালু হয় তেওঁ ভাল অনুভৱ কৰে... আৰু আপোনাৰ দয়ালু কাৰণ যি দেখা সকলকে ওঁ ভাল অনুভৱ কৰে।

বুজিছা, দয়ালু হাট ৰে আমাক সকলকে একেলগে বজাবলৈ আৰু সুনন্দৰ সংগীত বনাবলৈ সহায় কৰে... আমাৰ যিমানহে বেলেগে নহওঁক কিয় !